ஸ்ரீ·

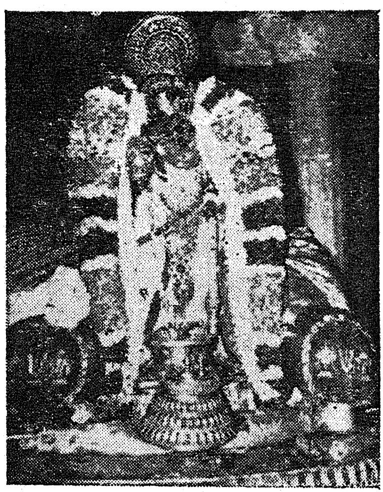
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வைஷ்ணவ மகாநாடு

ஸ்ரீரங்கம்

நள-ஹு வைகுண்ட ஏகாதசி (1—1—77) அன்று
'ரகம் வெளியாண்டாள் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மகாநாட்டில்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி த்ரிதண்டி

ந் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயா ஸ்வாமி

அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட மலர்

1—1—1977

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கம்

வைகுண்ட ஏகாதசி உத்ஸவ வைபவம்

[ஸதானீகம ஸ்ரீ உ. வே. S. நரஸிம்மய்யஙகாா ஸ்வாமியின
" ஸ்ரீரஙகம கோயில ததவம் " எனனும் நூலிலிருநது
தொகுக்கப்பட்டது.]

உத்ஸவ தத்வம்

பூர்வபீடிகை: ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு நித்யோத்ஸவ, பக்ஷோத்ஸவ, மாஸோத்ஸவ, ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்கள் ஏற்பட்டிருந்ததில் நித்யமாக நடக்க வேண்டிய நித்ய உத்ஸவம் நீங்கலாக, மற்றவைகள் நடந்தேறி வருகின்றன ப்ரம்மோத்ஸவமென்னும் த்வஜாரோஹண உத்ஸவம் முக்கியமானதாயிருந்தாலும், ரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் மார்கழி மாதத்தில் நடக்கும் அத்யயன உத்ஸவமென்னும், திருமொழி திருவாய்மொழித் திருநாளாகிய பகல்பத்து, இராப்பத்து உத்ஸவங்களே முக்யமானதாகக் கருதப்படுகிறது. ஏனெனில், " காட்டினான் திருவரங்கம் உய்பவர்க்குய்யும் வண்ணம் " என்று தொண்டரடிப்பொடிகள் அருளிச்செய்தபடி எம்பெருமான்திருவடிகளில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிவித்து உஜ்ஜீவிக்கும் மார்க்கத்தை இந்த உத்ஸவம் காட்டிக்கொடுக்கிறது ஆகையால் இதற்கு மோக்ஷோத்ஸவம் என்றும் பெயராயிற்று

தமிழ் வேதத்தின் உற்பத்தி

திருமங்கைமன்னன வைபவம்: திருமங்கைமன்னன், ரங்கநாதனிடம் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசம் பெற்று வடக்கே ஹிமாலயத்தில் திருப்பிரிதி முதலான திவ்யதேசங்களை ஸேவித்து அங்கங்கேயுள்ள அர்ச்சாமூர்த்திகளைத் தனக்குப் ப்ரத்யக்ஷ தரிசனம் அளிக்கும்படி பிரார்த்திக்க, அது

கிடைக்காமையாலே "இந்தளூரீர்! வாழ்ந்தே போம் நீரே" என்றும் "நும்மடியாரெல்லாரோடும் ஒக்க எண்ணியிருந்ததீர் அடியேனை" என்றும் பேசிவிட்டு, திருவரங்கத்தையடைந்து ரங்கநாதனிடத்தில் "ஏழை ஏதலன்" என்னும் பதிகத்தைப் பாடும்போது "மாக மாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்" என்று பாடினார் அதைக் கேட்ட ரங்கநாதன் ஆழ்வாருக்கு மனைவாழ்க்கையில் அருசியும் வைராக்யமும் ஏறபடவில்லை என்று அறிந்து, அவை உண்டாகும் பொருட்டு, மற்ற திவ்ய தேசஙகளுக்கும் சென்று தரிசித்துவரும்படி நியமித்தார் அந்த நியமனத்தின்படி திருவிண்ணகர் என்னும் உப்பிலி யப்பன் ஸந்நிதிக்குச் சென்று அங்குள்ள அர்ச்சாமூர்த்தியிடம் "உனைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல் வேண்டேன் மனை வாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே!" என்றார் அப்படியும் பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படவில்லையாதலால் மற்ற திவ்ய தேசங்களுக்கும் சென்று தரிசித்து பாசுரங்கள் பாடின பிறகு அவதாரங்களைப் புகழ்ந்து பாடினார் அதன் பிறகு மானிடர்களைப் பார்த்து "புள்ளூரும் பொன்மலையை காணாதா கண்ணென்றும் கண்ணல்ல கண்டாமே" என்றும் 'தொண்டர்க்கினியானைக் கேளாச் செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே" என்றும் பரோபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு தன்னுடைய அவதார தினமாகிய திருக்கார்த்திகையில் ஸ்ரீரஙகநாதனிடம் வந்தபோது, ரங்கநாதன் ஆழ்வாரை நோக்கி "ஆழ்வீர் - ஸம்ஸாரிகளை நிந்திக்கவும் பரோபதேசம் செய்யவும் துணிந்த உமக்கு பகவத் ப்ராப்தி உண்டென்று நீர் நிச்சயித்துக் கொண்டீரோ" என்று கேட்டார் ஸர்வ ஸ்வதந்த்ரனை எம்பெருமான் தனக்கு இன்னும் சில ஜன்மங் களைக் கொடுத்துவிட்டால் என் செய்வதென்று பயந்து "ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போல் அஞ்சுகின்றேன்" என்றும் "இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பே போலுருகி நிற்கும்" என்றும், "அணியார் பொழிலரங்கநகரப்பா! துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு, மணியே! மணி மாணிக்கமே! மது சூதா! பணியா யெனக்குய்யும் வகை பரஞ்சோதீ" என்றும் பிரார்த்தித்தார் ஆழ்வார். பெருமாள் திருவுள்ளமிரங்கி, பெரியாழ்வார் சந்ததியாய் ஆண்டாளோடு

ஸ்ரீரங்கம் வந்து அதுமுதல் ரங்கநாதன் ஸந்நிதி காரியங்களை ஆண்டாளின் பிரதிநிதியாய் நிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கும் உத்தம நம்பியை அழைத்து அவர் செய்யும் திருக்காத்திகை திருவிளக்கு ஸமர்ப்பிக்கும கைங்கர்யத்தின மூலம் சுத்த ஸத்வ நிலையை அடைந்தவர்களே பரமபதத்தையடைந்து நித்ய சூரிகளோடே ஒரு கோவையாகிக் களிக்கலாமென்பதை காட்டிக் கொடுக்கும்படி நியமித்தார். உத்தம நம்பிகளும் பகவான் நியமித்தபடி காட்டிக்கொடுக்க ஆழ்வாரும் கண்டு தெளிந்தார் அதன்பின் பெருமாள் திருக்கார்த்திகை உத்ஸ வத்தைக் கண்டருளி "உயரநின்றதோர் சோதி"யின் தத்வத் தையும் காட்டிக்கொடுத்து, அதுவே நம்மாழ்வார் முதலான வர்களுக்கு தாம் காட்டிக்கொடுத்த தத்வம் என்று திருமங்கை மன்னனுக்குச் சொன்னார்

திரும்ங்கை மன்னனும், திருநகரியிலிருந்து நம்மாழ்வாரை ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவரச்செய்து, அவருக்குக் காட்டிக்கொடுத்த தத்வத்தை லோகத்தார் அறியும்படி உத்ஸவமாய் நடத்திக்காட்டும்படி பிரார்த்தித்தது மன்னியில், அவர் பாடிய திருவாய்மொழிக்கு வேதஸாம்யம் கொடுத்து வேதத்தை ஒக்க அத்யயன உத்ஸவத்தில் அதை யும் கேட்டருள வேணுமென்று பெருமாளை வேண்டிக் கொண்டார் பெருமாளும் திருவுள்ளமுவந்து நம்மாழ்வாருக்கு ஸ்ரீ முகம் அனுப்பி அவரை வரவழைத்து உத்ஸவத்தை நடத் தித் தமிழ் வேதமாகிய திருவாயமொழிக்கு வேதஸாம்யம் கொடுத்து அதைக் கேட்டருளினார்.

திருமொழி திருவாய் மொழித்திருநாள் உற்பத்தி

நாதமுனிகள் தமது சிஷ்யரான உய்யக்கொண்டாருக்கு யோக மார்க்கத்தை உபதேசிப்பதாய் சொன்னபோது, உய்யக்கொண்டார் நாதமுனிகளைப் பார்த்து "பிணங்கிடக்க மணம் புணரலாமோ" என்று பதிலுரைத்தார் அதாவது "ஸம்ஸாரிகள் ஞானசூன்யராய் நடைப்பிணம்போல் பூமி யிலிருக்கும்போது அவர்களைத் திருத்தி நல்வழிபடுத்தும்படி பகவானால் அனுப்பப்பட்ட நாம் அதைச் செய்யாமல் மணப்

பதுக்கு ஒப்பான சமாதியில் பகவானைக்கண்டு ஆனந்திப் பதைச்செய்யலாமா? அவர்களைத் திருத்தி தன்யர்களாக்குவ தல்லவோ நாம் செய்யவேண்டிய வேலை" என்று சொன்னார் அதைக்கேட்ட நாதமுனிகளும் ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களின் நுட்பமான தத்வங்களை ஜனங்கள் கண்ணாரக் கண்டு தெளி வடையும் பொருட்டு பெருமாளுடைய புறப்பாடுகளில் அவைகளை அநேக பத்ததிகளாக ஏற்பாடுசெய்ய நினைத்தார்

ஆனால், நாதமுனிகள் காலத்திற்குமுன், காலவிசேஷத் தால் திருவாய்மொழியும் மற்ற ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களும் மறைந்துபோயிருந்தன, தமக்குக் கிடைத்த ஆழ்வாருடைய சில பாசுரங்களின் இன்சுவையைக்கண்டு மறைந்துபோயிருப் பவைகளை மறுபடியும் அடைய நினைத்து, நாதமுனிகள் நம்மாழ்வார் ஸந்நிதிக்குச்சென்று, யோகத்திலிருந்துகொண்டு ஆழ்வார்கள் ஆண்டாள் முதலானவர்களுடைய பாசுரங்களை நம்மாழ்வாரிடம் க்ரஹித்து ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்து அவைகளை 'இசை' என்றும் 'இயல்' என்றும் பிரித்து தாளஸஹிதம் பண்ணுடன் இசைப்பாக்களை ஸேவிக்க வேண்டுமென்றும், ஏற்பாடு செய்து மார்கழி மாதம் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசிக்கு முந்தின பத்து நாளாகிய பகல்பத்தில் திருவாய்மொழி தவிர மற்ற ஆழ்வார்களுடைய இசைப்பாக்களையும், ஏகாதசி முதல் பத்து நாளாகிய இராப்பத்தில் திருவாய்மொழியையும், இராப்பத்து முடிந்த மறுநாள் இயல்பா முழுவதையும் ஸேவிக்கவேண்டு மென்றும், சில முக்யமான பாசுரங்களை அபிநயித்துக்காட்ட வும், ஹிரண்யவதம், ராவணவதம், வாமனவதாரம், கிருஷ்ணா வதாரம் முதலான சில முக்கிய அம்சங்களை பாமரர்கள் எளிதில் அறியும்பொருட்டு நாடக ரூபமாய் நடித்து காட்ட வும் ஏற்பாடு செய்தார் அப்படிச் செய்தது நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தை அனுஸரித்தே செய்யப்பட்டதாய் தெரிகிறது எங்ஙனேயெனில், நம்மாழ்வார் பாடின "தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான். தன்னுடைய பூதங்களேயாய், கிடந்தும், இருந்தும், எழுந்தும், கீதம் பல பாடி நடந்தும், பறந்தும், குனித்தும் நாடகம் செய்கின்றவே" என்னும் பாசுரத்தை அனுஸரித்து—

நாதமுனிகள் காலத்தின் ஏற்பாட்டின்படியே உத்ஸவங்கள் நட ந்துவந்து. ராமானுசர் காலத்தில் இராமானுசனுடையாரை அந்வயிக்கச்செய்து பத்ததிகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டன.

இராமானுசனுடையார் என்பவர்கள் இராமானுசருக்கு பரதந்திரர்களான, ஆழ்வான், ஆண்டான், எம்பார், அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் முதலானவர்களென்று ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானத்தில் சொல்லப்படுகிறது இராமானுசர், நாதமுனிகளாலும் தம்மாலும் ஏற்படுத்தப் பட்ட பத்ததிகள் நாடக ரூபமானதால் அவைகளை நடத்திக் காட்ட ப்ரம்மா - சிவன் - இந்திரன் ஸ்தானத்தில் தம்மையும், ஆழ்வானையும், ஆண்டானையும், மற்ற தேவர்களின் ஸ்தானத்தில் எம்பார் முதலானவர்களையும் ஏற்படுத்தினர்

இது தவிர, "வைகுண்டம் ரங்க மந்திரம்" என்று சொல்லுகிறபடி வைகுண்டத்திலுள்ள எல்லாம் ஸ்ரீரங்கத்திலும் அமைந்திருக்கிறதென்பதைக் காட்டிக் கொடுக்கும் பொருட்டு தாம் வைகுண்ட கத்யத்தில் அருளிச் செய்தபடி விஷ்வக்ஸேனர் முதலான எல்லா பரிஜனங்களையும் பகவானுடைய தசைகளுக்குத் தகுந்தபடி அந்தந்த கைங்கர்யங்களில் ஆக்ஞாபிக்கிறதையொட்டி ஸ்ரீ தேவி ஸ்தானத்தில், ஏற்கனவே ஆண்டாளின் பிரதிநிதியாய் இருந்துவரும் உத்தம நம்பிகளையும், மற்ற பரிஜனங்களாகிற 'நித்யஸித்தை' என்ற நித்யஸூரிகளின் ஸ்தானங்களில் மற்றும் அநேகரையும் ஏற்பாடு செய்தார்

திருநெடுந்தாண்டகம்

இந்த உத்ஸவம் பகல்பத்துக்கு முந்தின நாள் ராத்திரி நடக்கிறது இது நாதமுனிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது பகல் பத்து, இராப் பத்து உத்ஸவங்களினால் காட்டிக் கொடுக்கப்படும் தத்வத்தைச் சுருக்கமாக இந்த உத்ஸவம் வெளியிடுகிறது "எந்தை தளிர்புரையும் திருவடி என் தலை மேலவே" என்று சொல்லி திருமங்கையாழ்வார் பகவானுடைய தரிசனம் பெற்றதைப் பேசும் திருநெடுந்தாண்டகம் என்னும் ப்ரபந்தம் பெருமாள் முன்பாக வியாக்யானங்க

ளுடன் ஸேவிக்கப்படுதலால் அதை இட்டு இந்த உத்ஸவம் அழைக்கப்படுகிறது ஒரு நூலுக்கு முனபுள்ள முகவுரை போல் ஏகாதசி உத்ஸவத்திற்கு இந்த உத்ஸவம் முகவுரை யாயிருந்துவருகிறது

பகல் பத்து

இந்த உத்ஸவம் பத்து நாள் நடப்பதாலும், இதில் நடக்கவேண்டிய முக்கிய காரியமாகிய 'அரையா ஸேவை' பகலில் நடப்பதாலும் இதற்கு பகல் பத்து எனறும் பெயர் ஏற்பட்டது. இந்த உத்ஸவத்தில் ரங்கநாதன் காலேயில் ஸந்நிதியைவிட்டுப் புறப்பட்டு கிழக்கிலுள்ள அர்ஜுன மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி ராத்திரி எட்டு மணிக்குத் திரும்பி மூலஸ்தானம் சேருகிருர் ஸந்நிதியை விட்டு வெளிவரும் போது, ஒரு ஸிம்ஹமானது தன்னுடைய குஹையிலிருந்து வெளிக் கிளம்பும்போது தன்பேரிலுள்ள மயிர்களே உதறிக் கொண்டு புறப்பட்டு அடிவைக்குமாபோலே, பெருமாள் கம்பீரமாக ஸிம்ஹநடை இட்டுக்கொண்டு புறப்படுகிருர் இது 'ஸிம்ஹ கதி' என்று சொல்லப்படுகிறது ' மாரி மலே முழைஞ்சில் " என்னும் ஆண்டாள் திருப்பாவை பாசுரத்தாலும், "தம் பத்₃மத₃ளபத்ராக்ஷம் ஸிம்ஹவிக்ராந்த க₃ாமிநம்" என்னும் ஸீதா பிராட்டியின் வசனப்படியும் ஸ்ரீரங்கநாதனே ஸேவிப்பவர்கள், அவனுடைய ஸிம்ஹ கதியின் தத்வத்தை யுணர்ந்து தன்யர்களாக வேண்டுமென நினேத்த நாதமுனிகள் இந்த கதியையும் மற்ற கதிகளேயும் ஏற்பாடு செய்தார்

ரங்கநாதனே அர்ச்சையில் பரத்வமுடையவன் என்பதைக் காட்டிக் கொடுக்க ஸிம்ஹகதி ஆனவுடன பெருமாள் மேற்கே திரும்பி இரண்டடி ஒய்யார நடை இடுகிருர் இந்த ஒய்யார நடை, திருக்கார்த்திகை உத்ஸவத்தில் பேசப்பட்ட திருவிக்ரமாவதாரம் பண்ணின பராத்பரனன்றி வேறில்லே எனபதுவே, "ஞாலமளந்த பிரான்பரன்" என்ருர் நம்மாழ்வார் "ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்" என்ருள் ஆண்டாளும். ஸிம்ஹ கதியும், ஒய்யார நடையும் சேர்ந்து வராஹ-வாமன-திருவிக்ரமாவதாரங்களேக் குறிக்கின்றன "ஏனமாகி உல கிடந்து அன்று இருநிலனும் பெருவிசும்பும் தாஞய

பெருமாளைக் கண்டது தென்னரங்கத்தையே" யென்றும் "பெருநிலம் ஈரடி நீட்டி பண்டொருநாள் அளந்தவனை கண்டது அணிநீர் தென்னரங்கத்தே" என்றும் திருமங்கை மன்னனும். "பொல்லாக்குறளுருவாய் பொற்கையில் நீரேற்று எல்லாவுலகும் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான் நளிரரங்க நாகணையான்" என்றும், "மானமிலாப் பன்றியாம் தேசுடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார்" என்றும் ஆண்டாளும் பாடினார்கள் அவர்கள் பாசுரங்களிலிருந்து, பரத்வத்தைக் காட்டும திருவிக்ரமாவதார, வாமனாவதாரங்களையும், வராகா வதாரத்தையும் செய்தவர் ரங்கநாதனே எனத் தெரிகிறது.

நம்மாழ்வார் தமது முதல் ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் "எறிதிரைவையம் முற்றும் ஏனத்துருவாய் இடந்த பிரான் இருங்கற்பகம் சோவானத்தவர்க்கும் அல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லதுவே" என்றும், திருவாசிரியத்தில் "சிவனய னிந்திரனிவர் முதலனைத்தோர் தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக் கிடந்த தாமரையுந்தித் தனிப்பெருநாயகா! மூவுலகளந்த சேவடியேயோ" என்றும் அருளிச்செய்தார் முதலாழ்வார்களும் ஈடுபட்டது இந்த இரண்டு அவதாரங்களிலேதான். "தாவியநின் இணையடிக்கே ஏழ்பிறப்புமாளாகி இருக்கவருள்" என்று அவர்களில் ஒருவர் பாடினார் மற்றொருவர் "ஏனத்துருவாயுலகிடந்த ஊழியான்பாதம் மருவாதார்க்கு உண்டோ வான்" என்று பாடினார். "காண்மின்கள் உலகீர் எனது கண் முகப்பே நிமிர்ந்த தாளிணையான்"என்றார் சடகோபர். அப்படிக் காட்டிக்கொடுத்தது, அன்று பாரளந்த போதையொன்றி வானினமேல் தேவராயிருப்பதற்காகவே. "நாம் மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று எந்நாளும் நின்று இமையோர்கள் ஏத்தி இறைஞ்சும்" என்றும், "உலக மளந்த திருத்தாளிணை நிலத்தேவர் வழங்குவா" என்றும் சடகோபர் அருளிச்செய்தார். "வையம் ஈரடியால் அளந்த உம்மைக்காணும் ஆசையென்னும் கடலில் வீழ்ந்து அயர்த்தோம்" என்றும், "அந்தரம் ஏழினூடு செலவுய்த்த பாத மது நம்மை யாளுமரசே" என்றும், "உலகளந்த பொன் னடியை அடைந்து உய்ந்தேன்" என்றும் திருமங்கை

மன்னனும் பேசினர். ஆனபடியால் உலகம் உய்வதற்கு அறிய வேண்டிய தத்வம் வராக, வாமன, திருவிக்ரமாவதாரங்களினுடையதாய் இருக்கிறது அவைகளில் வராக, வாமன அவதார தத்வம், ரங்கநாதன் ஸந்நிதியிலிருந்து வெளியில் வந்து ஸிம்ஹகதியோடு மேற்கே திரும்பி நிற்பதால் காட்டப்படுகிறது 'ஒய்யார நடை ஈரடி வைப்பதால் திருவிக்ரமாவதாரதத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறது திருமழிசைப்பிரான் "பண்டு ஏனமாய வாமனு" என்றும், திவ்யகவி பிள்ளைப் பெருமாளய்யங்கார் "வராக வாமனே அரங்கா" என்றும் ரங்கநாதனைப் போற்றினர்

வராக வாமனுவதாரம், குண்டலினீ சக்தி விழிப்பையடைந்து ஸுஷும்னையில் புகும் தத்வத்தையும், திருவிக்ரமாவதாரம், அந்த சக்தி ஸகல ஆதாரங்களையும் தாண்டி ஸஹஸ்ராரம் வரையில் போய் சேருவதையும் விளக்குகிறது.

மேலே சொன்ன ஸிம்ஹகதியும், ஒய்யார நடையாகிற வ்யாக்ர கதியும், நம்மாழ்வார் பாசுரங்களாகிய "ஞானப் பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லதுவே" - "சிவனயனிந்திரனிவர் முதலனைத்தோர் தெய்வக் குழாங்கள் கைதொழக் கிடந்த மூவுலகளந்த சேவடியேயோ" என்பவைகளை அனுஸரித்து ஏற்பட்டன இராமானுசர் காலத்தில் மேலே சொன்ன "சிவனயனிந்திரனிவர்" என்கிற பாசுரத்தினுடையவும் "எம்மையும் ஏழுலகும் நின்னுள்ளே இறைவ!" என்றும், "வெள்ளேறன் நான்முகன் இந்திரன் வானவர் புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே" என்கிற பாசுரத்தினுடையவும் "பிறையேறுசடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் இறையாதல் அறிந்தேத்த" என்று நம்மாழ்வார் பாடியபடியும் அர்த்தங்களை நாடக ரூபமாயும் நடித்துக் காட்ட நினைத்து பெருமாள் புறப்பட்டவுடன் ஜீயர் பட்டர், வாதூல தேசிகர் முதலானவர்கள் மேலப்படியில் தண்டனிட்டு ஸேவிக்கிறார்கள். இது ரங்கநாதன், சிவன் அயன் இந்திரன் முதலானவர்களுக்கு மேற்பட்டவன் என்பதைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது. இவர்கள் நடிக்கும் விதத்தைக் கண்டு வியாக்கியான கர்த்தா "ராஜஸேவைபண்ணுவார் தந்தாம் அடையாளங்களோடே

சட்டையும் பிரம்புமாய் ஸேவிக்குமாபோலே, இவர்களும் தந்தாம் அடையாளங்களோடேயாய் வந்து ஸேவிப்பது ஸர்வேச்வரனை" என்றார்

ரங்கநாதனே எல்லா உயிர்கட்கும் நாதன் என்றும், "உன்னின்று உயிர்களுக்கு உற்றனவே செய்து அவர்கட்கு உய்யவே பண்ணும் பரன்" என்றும், மேலே சொன்னபடி இராமானுசர் காட்டிக்கொடுத்தது "இறைஞ்சப்படும்பரன், ஈசன் அரங்கனென்று இவ்வுலகத்து அறம் செயயும் அண்ணல் இராமானுசன்" என்று இராமானுச நூற்றந்தாதியில் சொல்லப்பட்டது.

பெருமாள் மேலப்படியைவிட்டு கீழே இறங்கி வடக்கே திரும்பி நின்றவுடன் அவர் முன் வந்து நிற்கும் உத்தம நம்பிகளுக்கும் தேவஸ்தான அதிகாரிகளுக்கும் இரண்டு உருண்டை சந்தனம் கையில் கொடுக்கப்படும் அதை அவர்கள் வினயத்துடனும் மரியாதையுடனும் பெற்றுக்கொண்டு உத்தமநம்பி நீங்கலாக மற்றவர்கள் மணியக்காரரிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவார்கள் இதன் தாத்பர்யம்—அவர்கள் ரங்கநாதனுடைய கைங்கர்யத்தை துரோகமன்னியில் செய்து வருவதாய் ராஜ விசுவாசப்ரமாணம் செய்கிறார்கள். இதன் உண்மையையறியாமல் சிலர் தாங்களும் பெற்று அதை ஒரு மரியாதையாகக் கருதுகிறார்கள்

அதன் பிறகு ரங்கநாதன் ஸேனை முதலியார் வாசலுக்குச் சென்று அவருக்கு மாலையை அனுப்பி சாத்தச்செய்வார். இது, உத்ஸவார்த்தம் வெளியில் செல்லும் ரங்கநாதன் தமது ராஜாங்க அதிகாரத்தை ஸேனை முதலியாரிடம் ஒப்பிப்பதாகிறது அங்கிருந்து புறப்பட்டு வழியிலுள்ள துலுக்க நாச்சியாருக்கு ஸேவை கொடுத்துவிட்டு அர்ஜுன மண்டபத்திலுள்ள ஆஸ்தானத்தில் அமர்ந்ததும் அங்கு வந்திருக்கும ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுக்கு பரியட்டம் முதலான மரியாதைகள் செய்யப்படும் அதன்பின் அரையர்களுக்கு மரியாதை. இந்த மண்டபத்தில் (திருவாய்மொழி - இயல்பா நீங்கலாக)

மற்ற ப்ரபந்தங்கள் ஸேவிக்கப்படும் ஸாயங்காலம் ஆறு மணிக்கு, ரங்கநாதன அர்ஜுன மண்டபத்தைவிட்டு காப்ப க்ருஹம் போய்ச் சேர வரும்போது கருவூலத்தின பக்கத்தி லுள்ள நாலுகால் மண்டபம் வந்த பிறகு, அங்கிருந்து யாக சாலை வரையில், பத்தி உலாவிச் சென்று திரும்பி வருவார் அந்தப் பத்தி உலாவுதலில் நடக்கும் நடைக்கு 'ருஷபகதி' என்று பெயர் இந்த கதி, ப்ராணாயாமம் செய்ய ஆரம்பிக்கு முன் எப்படி நாடி சுத்தி செய்துகொள்வதென்பதைக் குறிக் கிறது இந்த நாலுகால் மண்டபத்திற்குத திரும்பி வந்ததும் பானகம் விடாய்ப் பருபபு நிவேதனம் செய்யபபடும் இது, நாடி சுத்தி செயதுகொண்டவுடன அல்ப ஆகாரம் செய்து கொண்டு இளைப்பாற வேண்டுமென்பதைக் குறிக்கிறது

இந்த மண்டபத்தில் ரங்கநாதன் நின்றருளியிருக்கும் போது அவருக்கு அர்க்கியம் முதலானவை ஸமாப்பிதது திருவடி விளக்கின தீர்த்தம் வினியோகம் செய்யப்படும். இந்த பத்தி, திருவாய்மொழியிலுள்ள மேலாத்தேவர்— வையத்தேவர் — நிலத்தேவா என்னும் பதங்களின் அர்த்தத் தையும், தத்வபேதங்களையும் காட்டிக் கொடுக்க ராமானுச ரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

'மேலாத்தேவர்' என்பவர்கள்—வைகுண்டத்தில் பகவான் பக்கத்தில் அவருக்கு அந்தரங்க கைங்கர்யத்தை செய்யு மவர்கள் அவர்கள் ஸ்தானத்தில் அர்ச்சகர்கள், (ஆண்டான் பிரதிநிதி) உத்தமநம்பி, ஸ்தானீகர் நியமிக்கப்பட்டனர் இவர்களுக்கு பெருமாள் பக்கத்தில் திருவடி விளக்கின வுடன் அர்ச்சகரால் தீர்த்தம் ஸாதிக்கப்படுகிறது 'வையத் தேவர்' என்பவர்கள் புவர்லோகம் முதல் ஸத்ய லோகம் வரையில் வாழும் ப்ரம்மாவும் அவருக்குக் கீழ்பட்ட தேவ தைகளும். அவர்கள்—ஸ்தானத்திலே ஜீயர் - பட்டர் - வாதூல தேசிகர் முதலானவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர் இவர்களுக்கு மேலாத் தேவருக்கு அடுத்தபடியாக தீர்த்தம் ஸாதிக்கப்படு கிறது இவர்கள் ''இந்திரனொடு - பிரமன் - ஈசனிமையவரெல் லாம் மந்திரமாமலர் கொண்டு மறைந்துவராய் வந்து நின்றார்'' என்னும் பாசுரத்தின் தத்வத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும்படி

பெருமாளுக்கு முன் சற்று தூரத்திலே நிற்பார்கள் இவர்கள் ஸ்தானிகரால அருளப்பாடுபெற்றே ஸ்வாமி பக்கம் செல்ல வேண்டியவர்கள்.

'நிலத்தேவர்' என்பவர் பூமியிலுள்ளவர் இவருடைய ஸ்தானத்தில் 'ஸாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்' நியமிக்கப்பட்டார இவா நிறகுமிடத்திலேயே தீர்த்தம் ஸாதிக்கப்படும் இவர் பெருமாள் பக்கம் செல்லக்கூடாதவர் தீர்த்த வினியோகம் ஆன பிறகு ரங்கநாதன் ஒய்யார நடை என்னும் வ்யாக்ரகதி யில் யாகசாலை வரையில் சென்று திரும்பி நாலுகால் மண்ட பத்திற்கு வருகிறார் இந்த நடை, கும்பகத்தைச் செய்தால் குண்டலினீ சக்தி ஸுஷும்நா நாடியில் புகுந்து, புலி ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு பாய்ந்து செல்வது போல், பாய்ந்து செல்லுகிறதென்னும் தத்வத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது பிறகு படியேற்றம்

படியேற்றத்தின் தத்வம்

படியேற்றம் என்பது ரங்கநாதன் ஸந்நிதிக்கு முன்புள்ள மண்டபத்திற்கு அங்குள்ள படிகளின் வழியாக ஏறுதல். இப்படி ஏறும்போது அரையர் கானம் செய்வார் மிருதங்கம் முதலான வாத்தியங்கள் வாசிக்கப்படும் இந்தப் படியேற்றம், ஸுஷும்நா நாடியில் குண்டலினீ சக்தி ஆறு ஆதாரங்களையும் கடந்து ஸஹஸ்ரார சக்ரம் போய் சேருவதைக் குறிக்கிறது ஆருவது, ஏழாவது படிகளில் பெருமாள் ஒருபுறமிருந்து மற்றொருபுறம் திரும்பி ஆடுவதால், திருமங்கையாழ்வார் பாசுர மாகிய "நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவன் நோக்கினுள் காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினுள்" என்பதின் அர்த்தம் குறிப் பிட்டு காட்டப்படுகிறது. அதாவது புருவ மத்யஸ்தான மாகிய 'ஆஜ்ஞாசக்ரம்' வரையில் குண்டலினீ சக்தியை பிரவேசிக்கும்படி செய்துகொண்டவர்கள் பகவானுடைய தரிசனத்தைப்பெற்று, மற்றவர்களுக்கும் பகவானிருக்கு மிடத்தை "காணுமோ" என்று காட்டிக்கொடுப்பதாய் தெரிகிறது மண்டபத்தின்மேல் ஏறினவுடன் ஸ்ரீ பாதம் தாங்குவார் பெருமாளை உயரத்தூக்கிக் காட்டுகிறார்கள். இதனுல்

ஸுஷும்நையிலுள்ள எல்லா படிகளையும் ஏறிச் சென்ற குண்டலிநீயுடையவாகள் 'பரமபதம்' என்னும் மேலான ஸ்தானத்தை அடைந்துவிடுவதாகக் காட்டப்படுகிறது

ரங்கநாதன் படியேறி அழகிய மணவாளன் திருமண்டபத்தையடைந்து மேற்கே திரும்பின பிறகு கடதீபாராதனை செய்யப்படும் தமது சரீரத்திலுள்ள குண்டலிநீ சக்தியை ஸஹஸ்ராரம் போய் சேருமபடி செய்யக்கூடியவர்கள் பரஞ்சோதியான பகவானை சோதிரூபமாய்க் கண்டு தரிசிக்கலாமென்பதை கடதீபாராதனை காட்டிக் கொடுக்கிறது அந்த சோதியை "மேலுலகங்களின் மீது போய் மேல் தோன்றும் சோதி" என்றாள் ஆண்டாள் திருக்கார்த்திகை தினம் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட தத்வங்கள் இதுவரையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளால் விஸ்தரித்துக் காட்டப்பட்டன

பிறகு, ரங்கநாதன் கிழக்கே திரும்பி 'ஜயவிஜயாள்' வாசலுக்கு வந்தவுடன் ஸ்ரீபாதம் தாங்குவோர் பெருமாளை தோளுக்கினியானுடன் கையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து ஸந்நிதிக்குள் நுழைவார்கள் இதுவரையில் பெருமாளுடன் கூட வந்த (சிவனயனிந்திரன் ஸ்தானத்திலுள்ள) ஜீயர், பட்டர், வாதூல தேசிகர் அந்த வாசலுக்கு வெளியே நின்றுவிடுவாாகள் "இது, பின்னிட்ட சடையானும் - பிரமனும் - இந்திரனும் துள்ளிட்டுப் புகலரிய வைகுந்தநீள் வாசல்" என்பதைக் காட்டவே.

ஸந்நிதி வாசலில் ஸ்ரீபாதம் தாங்குவார் பெருமாளை கீழே தாழ்த்தி அதன்பின் மேலே உயர்த்தி ஸர்ப்பம் வளைந்து செல்வதுபோல் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போவார்கள் இப்படிச் செல்வது 'ஸர்ப்பகதி' எனப்படும் இதனால், ப்ராணயாமத்தைச் செய்து கும்பகமூலம் அமுக்குதலால் மூலாதாரததிலுள்ள குண்டலிநீ சக்தி விழித்து ஸுஷும்நா நாடியில் நுழைந்து ஸாப்பத்தைப்போல் வளைந்து செல்வது காட்டப்படுகிறது. பெருமாள் ஸந்நிதி வாசலுக்கு முன் வந்தவுடன் இரண்டு ஜ்வாலைகளுடன் கத்திரிப் பந்தம் பெருமாளுக்கெதிரில் பிடிக்கப்படும். பகவானுடைய தரிசனத்தைப் பெறச்செய்யும் 'ஞானச்சுடா' என்னும்

ப்ரகாசத்தை, ஆஜ்ஞாசக்ரமாகிய புருவ மத்தியில் சூரியசந்திர நாடிகளை ஒன்றோடொன்று சேரும்படி செய்து உண்டாக்கிக் கொள்ள வேணுமென்பதாய் இந்த கத்திரி பந்தம் காட்டிக் கொடுக்கிறது. அதன்பின், பெருமாளை கர்ப்பக்ருஹத்திற்குள்ளி ருக்கும் ஸிம்ஹாசனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணி மங்கள ஆலத்தி நடைபெறும்.

இது வரையில் நடந்தவைகளால், திருமங்கை மன்னன் திருக்குறுந்தாண்டகத்திலுள்ள "இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி" எனனும் பாசுரத்தின் ஸாராம்சம் அநுஷ்டித்துக் காட்டிக் கொடுக்கபபடுகிறது. இது நாதமுனிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

ஒவ்வொரு தமிழ் கலை வைஷ்ணவரும் நெற்றியில் இட்டுக் கொள்ளும், 'திருமண்' அல்லது 'நாமம்' என்னும் குறி இந்தப் பாசுரத்தின் (இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி) அர்த்தத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது. எங்கும் மின்சார விளக்குகள் ஏற்பட்டுள்ள இந்தக்காலத்தில் இந்த தத்வத்தை தெரிந்து கொள்வது கஷ்ட மல்ல மின்சாரமென்பது ஒரு சக்தியின் இயக்கம். மானிட சரீரத்தில் வலது நாசியில் சுவாசம் நடையாகும்போது ஒருவித மின்சாரம்போன்ற சக்தியும், இடது நாசியில் சுவாசம் நடையாகும்போது ஒருவித மின்சாரம்போன்ற சக்தியும் உண்டாகிறது. இவையிரண்டும் ஒன்றோடொன்று சேருவதால்—(பாஸிடிவ் - நெகெடிவ் மின்சாரங்கள் ஒன்று சேருவதால் பல்புக்குள் ஒரு ப்ரகாசம் ஏற்படுவதுபோல்) சூரிய சந்திர நாடிகள் சேருமிடமாகிய புருவமத்தியில் ஒரு ப்ரகாசம் ஏற்படுகிறது. இதுவே 'ஞானச் சுடர்', பூதத்தாழ்வார் ஏற்றியதாகப்பேசின 'ஞானச்சுடர் விளக்கு' இதையே குறிக்கிறது. இந்த விளக்கை எதற்காக ஏற்றவேணுமென்பதை திருவரங்கத்தமுதனார் "இறைவனைக் காணும் இதயததிருள் கெட ஞானமென்னும் நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடிகள்" என்றுபாடி வெளியிட்டார். நெற்றியில் இட்டுக்கொள்ளும் வெள்ளைக்கோடுகள் சூரிய-சந்திர நாடிகளைக் குறிக்கின்றன புருவமத்தியிலுள்ள பாதம் ஞானச்சுடரைக் குறிக்கிறது, வெள்ளைக்கோடுகளின் மத்தியிலும் பாதத்திற்கு மேலுமுள்ள ஸ்ரீசூர்ணம் ஸுஷும்னையில் நடமாடும் குண்டலினீ சக்தியைக் குறிக்கிறது. அவ்விடம் ஸுஷும்னை அதிக ஸூக்ஷ்ம

மாயிருப்பதால் குண்டலினீ அதில் செல்லும்போது அது நொந்து புண்பட்டு விடுகிறது. அந்தப்புண்ணை ஆறற மஞ்சள் பொடியை இடும்படி ஆதிகாலத்து ஏறபாடு. இந்த ஸூக்ஷமததை அறிந்த நாதமுனிகள மஞ்சள் பொடியுடன் படிகாரம் வெங்காரம் முத லானதுகளைச் சேர்தது இட்டுக்கொணடால், புண சீககிரம் ஆறி விடுமென்பதை உத்தேசிதது, அந்தப்பிரகாரம் இட்டுக்கொள்ளும் படி நாதமுனிகள் ஏற்பாடு செயதார அதுதான சிவப்பு ஸ்ரீசூர்ணத்தின் தத்வம்.

பெருமாளுடைய ஸர்ப்பகதியை (திருக்கைததல ஸேவை யெனனுமதை) ஸேவிக்காமல் இழப்பதைக்காட்டிலும் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வது மேல் என்று நினைக்குமபடியாயிருக்குமென்று 'திருமொழி' வ்யாக்யான ஆரம்பத்தில சொலலப்படுகிறது இதனுல், இந்த கைத்தல ஸேவையை ஒவ்வொருவரும் ஸேவிதது அதன் தத்வததை அறிந்து கொளளவேணுமென்று ஏற்படுகிறது அதை நடத்தி, அதன் தத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கும் கைங் கா்யம் உத்தம நம்பிகளுக்கு ஏற்பட்டது. ராமானுசர் காலத்தில், இந்த கைத்தல ஸேவையின் தத்வத்தை அறிந்து அனுஷ்டித் தால் அனுஷ்டிப்பவரின் சிரசில் பகவான் ப்ரகாசிப்பான் எனப தைக் காட்டிக்கொடுக்க முதலியாண்டான ஸந்நிதி வாசலில் நின்றுகொண்டு கைத்தல ஸேவையை ஸேவிக்க வேண்டிய தென்றும் "என் சென்னித திடரில் பாத விலச்சனை வைத்தார்" என்றபடி அவருக்கு பெருமாளுடைய சடாரியைத தலையில் ஸாதிக்க வேணடுமென்றும் ஏற்பாடாயிற்று துலுக்கர்படை யெடுப்பில், முதலியாண்டான் வம்சத்தவர்கள் தேசாந்திரம போய் விட்டபடியால், அவர்கள் வரும்வரையில் அவர்களுக்குப் பதிலாகத் தாம் அந்த சடாரியைப் பெற்றுவருவதாய் வேதார்ய பட்டரென் பவா, விஜயநகர ராஜாவின் மனுஷ்யனுன கோபணதிம்ம மஹாராஜா வுக்கும், உத்தம நம்பிகளுக்கும், சகாப்தம் ஆயிரத்து முன்னூற்று நாற்பதுக்குமேல் விகாரி வருஷத்தில் ஒரு உடன்படிக்கையெழுதிக் கொடுத்துவிட்டு மேலே சொன்ன 'சமய' வரிசியைப்பெற்றுவர ஆரம்பித்தாரென்று கோயிலொழுகில் சொல்லப்படுகிறது

நாடக ரூபமாக நடத்திக் காட்டப்பட்ட இந்த உத்ஸவம், மேலே கண்ட தத்வங்களைப் போதிக்கிறது.

மோஹினி அலங்காரம்

ரங்நாதன், தன்னை ஸேவிக்க வந்தவர்களை "மம மாயா துரத்யயா" என்னுடைய மாயையைக் கடக்கமுடியாதென்று சொன்னேன் அவை யாவன. மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை இம்மூன்றிலும், பெண்ணாசையை ஒழிப்பது கஷ்டம் ஏனெனில், ஒரு ஜீவன் சரீரமெடுக்க ஆரம்பித்த காலம் முதல் அந்தப் பெண்ணாசை இருந்து வருகிறது நான் பூண்டிருக்கும் மோஹினி வேஷத்தில் மயங்கினதினால் அசுரர்கள் அமிர்தத்தையடைவதை இழந்தார்கள் ஆனபடியால் நீங்களும் பெண்ணாசையில் மயங்காமல் "பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" என்றும், "மாறுபால் மனம் சுழிப்ப மங்கையர்தம் தோளவிட்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடி நாளையதினம் (ஏகாதசியன்று) நான் காட்டிக்கொடுக்கும் மார்க்கத்தைக் கண்டுரைத்து அனுஷ்டித்தால் எல்லாவிதமான மாயைநின்றும் விடுபட்டு, எனது வைகுந்த நாட்டை அடைவீர்களென்று உபதேசிப்பதாம்.

இராப்பத்து என்னும் திருவாய்மொழித்திருநாள்

இந்த உத்ஸவம் மார்கழி மாதம் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசியிலிருந்து நடக்கும் பத்துநாள் உத்ஸவம். இந்த உத்ஸவத்தில் ரங்கநாதன் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தின் மத்தியிலுள்ளதும், வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான 'திருமாமணி மண்டபம்' என்று அழைக்கப்படுவதுமான மண்டபத்துக்குச் சென்று அதில் வீற்றிருப்பார் பரமபதத்தில் பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாமணி மண்டபத்தின்படி இந்த மண்டபம் கட்டப் பட்டிருப்பதால் அதே பெயர் இதற்கும் ஏற்பட்டது. இந்தத் திருநாளில் நடக்கவேண்டிய முக்கியமான காரியமாகிற அரையர்ஸேவை ஆதியில் ராத்திரி நடத்தப்பட்டபடியாலும் 'நம்மாழ்வார், அருளிச்செய்த 'திருவாய்மொழி' அரையரால் பெருமாள் முன்பாக கானம் செய்யப்படுவதாலும், இந்த உத்ஸவத்துக்கு 'இராப்பத்து' அல்லது 'திருவாய்மொழித் திருநாள்' என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது தவிர, வைகுண்டத் திற்குச் செல்லும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைப்பற்றியே பேசும் திருவாய்மொழியின் ஒரு பாகமாகிய "சூழ்விசும்பணிமுகில்"

என்னும் பத்து பாசுரங்களின் தாத்பர்யங்கள் இந்தத் திருநாளில் நாடகம்போல் நடத்திக்காட்டப்படுகிறன பரம பதத்திற்குச் செல்லும் முமுக்ஷுவாய் ரங்கநாதனே நடிக்கிருர்

கர்ப்பக்ருஹத்திலிருந்து பெருமாள் புறப்படுமுன் ஆரிய படாள் வாசல், நாழிகை கேட்டான் வாசல் முதலானவை மூடப்படும் "அறிவென்னும் தாள் கொளுவி ஐம்புலனும் தம்மில், செறிவென்னும் திண்கதவம் செம்மி-மறையென்னும் நன்கோதி நன்குணர்வார் காண்பரே நாளதோறும் பைங் கோத வண்ணன்படி" என்ற பாசுரத்தின்படி இந்தக் கதவுகள் மூடப்படுவது, பகவானை சிந்தித்து அவனுடைய தரிசனத் தைப் பெற இச்சிக்கும் முமுக்ஷு தன் இந்திரியங்களால் இழுக்கப்பட்டு கண், காது, மூக்கு துவாரங்களின் வழியாய் வெளிச்செல்வதைத் தடுக்க முதலில் அவைகளை மூடவேணு மென்பதைக் குறிப்பிடுகிறது

பெருமாள் புறப்படுவதற்கு முன் கர்ப்பக்ருஹத்தில் வேத பாராயணமும், திருவாய் மொழியும் தொடங்கப்படு கின்றன. அதன்பின் ரத்ன அங்கி சாத்திக்கொண்டு பெரு மாள் புறப்படுவார் அப்போது ஸந்நிதி வாசல் திறக்கப் படும். அது ஸுஷும்னையிலுள்ள ப்ரும்ம க்ரந்தியைப் போதிப்பதாகும் ஸந்நிதிக்கு வெளியில் வந்து ஸிம்ஹகதி- ஒய்யார நடை ஆனபிறகு மேலப்படிக்குக் கீழே நிற்கும் உத்தமநம்பி, ஸ்தானீகரால் வினயத்துடன் கையால் சமிக்ஞை செய்து அழைக்கப்படுவார் அவர் பெருமாள் பக்கத்தில் சென்றதும், அவருக்கு பட்டு தொங்கு பரியட்டம் கட்டி, பெருமாளுடைய பட்டிலிருந்து கிழிந்துபோன ஒரு சிறிய துண்டு அவர் தலையில் வைக்கப்படும் இதன் பொருள், மேலே நடக்கும் நாடக ரூபமான உத்ஸவத்தை நடத்தி வைக்க பொறுப்பாளியாக (ஸுத்ரதாரராக) உத்தமநம்பி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிருரென்பதைக் குறிக்கிறது "உன் வையம் தாவிய மலரடிக்கீழ் முந்திவந்து யான் நிற்க முகப்பே கூவிப் பணி கொள்வாய்" என்னும் நம்மாழ்வார் பாசுரம் நடத்திக் காட்டப்படுகிறது.

அதன் பின், குறட்டு மணியக்காரருக்கும், அவருக்குப் பின் கந்தாடை ராமானுஜய்யங்காருக்கும் தலையில் பட்டுத் துண்டு மட்டும் இடப்படும். அவர்கள், உத்தமநம்பிக்கு ஸஹாய பூதர்களாய் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகிறது

மேலப்படி வழியாய் பெருமாள் கீழே இறங்கியவுடன் வழக்கம்போல் படி ஸாதித்த பிறகு அங்கு நின்றுகொண்டிருக்கும் எட்டு பேர் தலையிலும் பட்டுத் துண்டுகள் வைக்கப் பட்டு 'திருவரங்கம் கூட்டத்தார்' என்று அருளப்பாடு ஸாதிக்கப்படும் அவர்கள் திருக்கார்த்திகை தினம் ப்ரதான விளக்கு நீங்கலாக மற்ற எட்டு விளக்குகளையும் எடுத்துச் சென்றவர்கள். அவர்கள், பெருமாளுக்கு முன், பிள்ளைப் பெருமாளய்யங்கார் ரங்கனுதன் விஷயமாய்ப் பாடியுள்ள பாசுரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போவார்கள். பகவான் திருவடியில் தனது ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும்போது முமுக்ஷு "ஓம் இத்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்கிறபடி ஓங்காரத்தை உச்சரிக்க வேணுமென்று குறிப்பிடுகிறது மேலே சொன்னவர்கள் பரமபத வாசலுக்குச் சமீபத்திலுள்ள துரை மண்டபம் வரையில் அந்தப் பாசுரங்களைச் சொல்லி முடிப்பார்கள். பெருமாள், அவ்விடத்திலிருந்து நாலடி சென்றவுடன் தங்கத் தடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வரும் சாத்தாத வைஷ்ணவர்கள் "எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள் வழியிது வைகுந்தற்கென்று வந்தெதிரே" என முக்தனைப் பரமபதத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் ஆதிவாஹிகர்களாக நடிக்க நியமிக்கப்பட்டிருப்பதைக் குறிக்க அவர்கள்தலையிலும் பட்டுத் துண்டுகள் வைக்கப்படும பிறகு பெருமாள் யாகசாலை மூலைக்குச் சென்று கிழக்கே திரும்பி கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் 'திருப்பணி செய்வார்' ஒரு பாத்திரத்தில் தீர்த்தத்தைக் கொண்டு வந்து பெருமாள் முன் சேர்ப்பார். இது, பரமபதத்துக்குச் செல்லும் முக்தனை ஆசனத்திலிருத்தி மேலுலகங்களிலுள்ளவர்கள் திருவடி விளக்குகிறார்கள் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. நம்மாழ்வார் இதைப்பற்றி "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்று உரைத்தார்,

பிறகு, பெருமாள் சேனைமுதலியாருக்கு மாலை ஸாதித்து விட்டு, தெற்கு முகமாய் அழகிய மணவாளன் திருமண்ட பத்திற்கும், கிளி மண்டபத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள பத்தியில் ஒயயார நடையுடன சென்று நாழிகைகேட்டான் வாசலுக்கு முன் நின்றவுடன், அந்த வாசல் கதவுகளைத் திறக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு, அவை திறக்கப்படும் இந்த வாசல் திறந்ததால் ஸுஷும்னையிலுள்ள 'விஷ்ணுக்ரந்தி' என்னும் தாள்கள் திறக்கப்படுவதாகிறது

அதன்பின், பெருமாள் பரமபத வாசலுக்கு எதிரில் சென்று வடக்கு முகமாய் நின்று அந்த வாசல் கதவுகளைத திறக்கும்படி நியமிததவுடன், அவை திறக்கப்படும் இதனுல் ஆக்ஞா சக்ரத்திலுள்ள 'ருத்ரக்ரந்தி' பேதிக்கப்பட்டது குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த வாசலுக்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் 'விரஜா' நதியின் ஸ்தானத்தில் ஒரு கிணறு இருக்கிறது இங்கிருக்கும் நாலுகால மண்டபத்தில் வேத விண்ணப்பமாகி பெருமாள் இந்த வாசலுக்குப் போனவுடன், அதுவரையில் சாத்திக் கொண்டு வரும் போர்வை களையப்பட்டு, புது மாலை கள் ஸமர்ப்பிக்கப்படும் "பரமபதத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள 'விரஜா' நதியை அடைந்து அதில் ஸ்நானம் பண்ணும் முக்தனுக்குப் பழைய சரீரம் போய், பஞ்சோபநிஷந்மயமான வேறு சரீரமும் சதுர்புஜ, சங்க, சக்ராதிகளும் ஏற்படுகின்றன" என்னும் தத்வம் இங்கு காட்டப்படுகிறது. ஏகாதசி தினம் ரத்ன அங்கியோடு பெருமாள் பரமபத வாசல் நுழைந்து செல்வதால்—விரஜா நதியில் தீர்த்தமாடின முக்தன் பரிசுத்த மான சுத்த ஸத்வமய சரீரத்தைப் பெற்று அதனுல் ஏற் படும் விசேஷ காந்தியோடு "ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் உடன் கூடுவது என்று கொலோ" என்று ஆழ்வார் அருளியபடி விரஜைக்கு அப்புறமுள்ள முக்தர்களோடு கூடுவது காட்டப் படுகிறது ஆதி காலத்தில பரமபத வாசலுக்கு வெளியில் ஆழ்வார்கள் நின்று கொண்டிருந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் முதலான திவ்ய தேசங்களில் நாளைக்கும் ஆழ்வார்கள் பரமபத வாசலுக்கு வெளியில் நிற்பதைக் காண லாம் "காளங்கள் வலம்புரி கலந்து எங்கும் இசைத்தனர்" எனறபடி பரமபதவாசல் திறந்த பின் எக்காளை முதலானவை

ஊதப்படுகின்றன பெருமாள் எழுந்தருளும்போது மத்தியில் உபயங்களில் நின்று அமுது செய்து வருகிறது—"எதிரெதிர் இமையவர் இருப்பிடம் வகுத்தனர்" என்பதின் பொருளைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது நடை கொட்டகையில் நம்மாழ்வார், திருமங்கை மன்னன், உடையவர்–ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் சொல் லும் கோஷ்டியோடு பெருமாளை எதிர்கொண்டழைத்தல்—"குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று முடியுடை வானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ள" என்கிறபடி பரமபதத் திலுள்ளவர்கள் முக்தனை எதிர்கொண்டழைத்து ஸத்காரம் செய்வதைக் குறிப்பிடுகிறது "கொடியணி நெடு மதிள் கோபுரம் குறுகினர் வடிவுடை மாதவன் வைகுந்தம் புகவே" என்பதின் பொருள், பெருமாள் தவிட்டறை வாசல் நுழைவ தால் நிரூபிக்கப்படுகிறது கொட்டகை பரமபதத்திலுள்ள திவ்யாந்தகாரத்தின் ஸ்தானத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக் கிறது அதில் பெருமாள் ஆழ்வார்களுக்கு மரியாதை பண்ணிவிட்டுப் பத்தியுலாவி ஆயிரக்கால் மண்டபத்திற்குவந்து படியேற்றமாகி அதில் ஏறிச் செல்லும்போது தாஸ நம்பிகள் எதிரில் வருவதால் "கதிரவரவரவர் கைந்நிரை காட்டினர்" என்கிறபடி தேஜோவி*ஶி*ஷ்டர்களான பரமபதவாஸிகள் அவ் விடம் வந்த முக்தனை ஸத்கரித்து அங்குள்ள விசேஷங்களைக் காட்டுகிறார்களென்று அறிவிக்கப்படுகிறது பெருமாள் திருமாமணி மண்டபத்திற்குப் பக்கத்தில் சென்று கடதீபா ராதனையாகும்போது தாஸிகள் தட்டிகளுடன் நிற்பதால் "நிறைகுட விளக்கமும் மதிமுக மடந்தையர் ஏந்தினர் வந்தே" என்பது காட்டப்படுகிறது. பிறகு பெருமாள் மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது அவர் எதிரில் ஆழ்வார்கள் வீற்றிருப்பது "மாமணி மண்டபத்து அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடு இருந்தமை" என்கிறபடி முக்தன் பரமபதத்திலுள்ள திருமாமணி மண்டபத்தை அடைந்து அங்குள்ள நித்யமுக்தர் மத்தியில் ஆனந்த பரிதனாயிருப்ப தைக் காட்டுகிறது

பிறகு பெருமாள்முன், நாளுக்கு ஒரு பத்தாக *பத்து நாளும் திருவாய்மொழி ஸேவிக்கப்படும். நிவேதனம் முத லானது நடந்த பிறகு பெருமாள் ஸந்நிதிக்குள் செல்லப் புறப்

படுவார் பனிக்காகப் போர்வை சாத்திக்கொண்டு விளாமிச்சி வேர் சப்பரத்தில் எழுந்தருளுவார். கொட்டகையில் "மல்லாரி" என்னும் வாத்திய கோஷத்துடன் ஒய்யார நடைபோடுவார். அப்பொழுது பலவித வாத்யங்கள் வாசிக்கப்படும். அந்த வாத்யஙகளில் கடைசியாக வாசிக்கப்படுவது 'வீணை' இந்த வாத்தியத்துடன் நாழிகேட்டான் வாசலிலிருந்து ஸந்நிதிக்குச் செலலுவார்

இராப்பத்து 7ந் திருநாள் - திருக்கைத்தல ஸேவை

பெருமாள் திருமாமணி மண்டபத்திற்குச் சென்றதும், இந்தக் கைத்தல ஸேவை நடக்கிறது "கங்குலும் பகலும்" என்கிற பத்துப் பாசுரங்களையும் பகவான் மனதுருகும்படி பாடி தனக்கு தரிசனம் கொடுக்க வேணுமென்று பிரார்த்தித்த நம்மாழ்வாருக்குப் பெருமாள் ஸேவை கொடுத்ததைக் காட்ட, அர்ச்சகர்கள் பெருமாளைத் தங்கள் கையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து சில நிமிஷ காலம் நிற்பார்கள். அப்பொழுது ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் 'நாயகீ' பாவத்தில் நாச்சியாா திருக்கோலத்துடன் நிற்கும் நம்மாழ்வார் முன் அரையர்கள் நினறு கொண்டு மேற்சொல்லிய பத்து பாசுரங்களையும் ஸேவிப்பார்கள் பிறகு பெருமாள் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளப் பண்ணப்படுவார்

வேடுபறி உத்ஸவம்

இந்த உத்ஸவம் இராப்பத்து எட்டாந்திருநாள் நடக்கிறது. இன்றையதினம் பெருமாள் குதிரை வாகனத்தில் புறப்பட்டு ஆரியபடாள் வாசல் வழியாக வந்து தவிட்டரை வாசலுக்கு முன்புள்ள வெளியில் வையாளி போடுவார் அந்த வையாளி 'துரக$_3$க$_3$தி' எனப்படும் பிறகு, திருமங்கையாழ்வார் வந்து பெருமாளை வழி மறித்துத் திருடிக்கொண்டு போனது முதலானவை காட்டப்படும் பெருமாளால் உபதேசிக்கப்பட்ட அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தின் மகிமையால் திருமங்கைமன்னன் பெரிய பகவத் பக்தராகத் திருந்தினது ஜனங்களுக்கு காட்டிக் கொடுக்கப்படுகிறது பெருமாள் அனுக்ரஹத்தால் ஞானம் உண்டான ஆழ்வாரும் "வாடினேன் வாடி" என்ற பாசுரத்தை ஸேவிக்க, பெருமாளும் கேட்டுகந்து ஆயிரக்கால்

மண்டபம் எழுந்தருளுகிறார் இதற்கும் இராப்பத்து உத்ஸ வத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை

ஆழ்வார் மோக்ஷம்

இராப்பத்தின் கடைசி நாளில் நம்மாழ்வார் எப்படி மோக்ஷத்தை அடைந்தார் என்பது காட்டிக் கொடுக்கப் படுகிறது இன்றைய தினம் நம்மாழ்வார் பரமபதத்துக்குச் செல்லும் ஒரு முக்தன் வேஷத்திலிருப்பார் கிரீடம் முத லான திருவாபரணங்கள் இல்லாமலும் பட்டு பீதாம்பர மில்லாமலும் வெள்ளையுடுத்துப் பன்னிருநாமமும் துளசி மாலை யும் தரித்து ஸேவை ஸாதிப்பார் பெருமாள் வழக்கம்போல் புறப்பட்டு வந்து சந்திரபுஷ்கரணியில் தீர்த்தம் ஸாதித்து தீர்த்தவாரி நடத்தி மண்டபம் சேர்ந்து திருவந்திக்காப்பாகி, உபாத்தியாயருக்கு ஸேவை ஸாதிதது, வழியில் வந்து தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கும் பட்டரை "நம் பட்டரை வீட்டில் விட்டுவா" என்று வேத விண்ணப்பத்துக்காக அனுக்ர ஹித்து, திருமஞ்சனம் கண்டருளின பின், பன்னீராயிரம் திருப்பணியாரங்கள் அமுது செய்விக்கப்படும் பெருமாள் ஒரு வருஷத்தில் அமுது செய்த பணியாரங்களில் ஏற்படும் குறைவுகளுக்கு ஈடுபடுத்தி சரிக்கட்ட இந்தப் பன்னீராயிரம் திருப்பணியாரமும் நிவேதனம் செய்யப்படுகிறது பிறகு சத்ரசாமராதிகளுடன் நம்மாழ்வாரை, அர்ச்சகர்கள் கையில் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போகும்போது "சூழ் விசும் பணிமுகில்" என்னும் பத்து பாசுரமும் ஸேவிக்கப்படும் ஆழ்வார் பெருமாள் திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்கப்படுவார். துளசியால் ஆழ்வாரை மறைக்கும்போது "முனியே, நான் முகனே" என்ற பத்து பாசுரங்களும் அரையரால் கானம் செய்யப்படும் நம்மாழ்வாரைப் பெருமாள்திருவடியில் சோப்ப தினல் "நாடாத மலர் நாடி நாள்தோறும் நாரணன்தன வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே" என்பதின் தாத்பர்யத்தை யும், துளசியால் மூடுவதால் "நேசஞ் செய்து உன்னோடு என்னை உயிர் வேறின்றி ஒன்றாகவே கொண்டாய்" என்கிற படி பரிபூர்ணனை பகவான் தன்னுள்ளேயாம்படி ஸாயுஜ்ய போகத்தை அளித்ததையும் எல்லோரும் அறியும்படி நடத்திக் காட்டுவதாகும். இதுவே 'உள்கலத்தல்' அல்லது 'மெய்

கலத்தல்' என்று சொல்லப்படுகிறது சிவவாக்யரும் "அவனும் நானும் மெய் கலந்தனுபவித்தவளவிலே அவனுமுண்டு நானுமில்லை யாருமில்லை யானதே" என்று பேசியுள்ளார்

மேலே சொன்னபடி ஆழ்வார் திருவடி தொழுத பிறகு பெருமாள் நம்மாழ்வாருக்குத் தமது மாலை, கஸ்தூரி திருமண் காப்புகளை அளிப்பார். இதனால் பரமபதத்துக்குச் சென்ற முக்தனுக்கு பகவான் அருள்புரிவது காட்டப்படுகிறது. பெருமாள் ஸிம்ஹாசனத்திலிருந்து அர்ச்சகாகள கைத்தலத்தில் ஆழ்வார், ச்த்ரசாமராதிகளுடன் பந்தம் வாத்ய கோஷங்களுடன புறப்பட்டுத் தமது இருப்பிடம் சேருவார். அப்பொழுது அரையர் " கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு " என்னும் பாசுரங்களை கானம் செய்வார்

பெருமாள் மண்டபத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்து கொட்டகையிலுள்ள நாலுகால் மண்டபத்தில் நின்றுகொண்டு ஆழ்வார்களுக்கு மரியாதை செய்து அனுப்பிவிட்டு, திருத்தாழ்வரை தாஸரால் சொல்லப்படும் " படிப்பு " எனப்படும்—ஸ்ரீரங்கநாதன் திருப்பாற்கடலிலிருந்து ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்த விருத்தாந்தத்தை எல்லோரும் கேட்டு அனுபவிக்கும்படி செய்துவிட்டு, கொட்டகை எழுந்தருளி ஸ்தானீகர் நாயிந்தே-ரகுநாதா என்று பிரார்த்திக்க, பெருமாளும் ஸேவா பலம் தீர்த்த பலம் அனுக்ரஹித்து 'மேலே திருக்கல்யாண உத்ஸவத்தை நன்றாய் நடத்திவை' என ஆஜ்ஞாபிக்க, மேற்படி ஆஜ்ஞையை மணியக்காரர் சிரஸாவகித்து மங்கள வாத்திய கோஷங்கள முழங்க, பெருமாள் கொஞ்சதூரம் போய் "நம் பாடுவானை வீட்டில் விட்டு வா" என்று ஆக்ஞாபித்துவிட்டு, மூலஸ்தானம் போய்ச் சேருவார் பட்டர், அரையர். ப்ரம்மரதங்கள் நடைபெற்று இராப்பத்து உத்ஸவம் முடிவடைகிறது

இயல்பா

வைகுண்ட ஏகாதசி உத்ஸவத்தின் கடைசி நாளில் அரையரால் பெருமாள்முன் கானம் செய்யப்படாமல் பாக்கியாயிருக்கும், ஆயிரம் பாட்டுகளும் தாளம், அபிநயம் வியாக்கியானங்கள் இல்லாமல் திருவரங்கத்தமுதனாரால் ஸேவிக்கப்பட்டு ராமானுச

நூற்றந்தாதியையும் பூர்த்தி செய்து, கடைசியாக குலசேகரன் படி பக்கத்தில் இயல்சாற்று வாழித்திருநாமங்களுடன் சாற்று முறை செய்யப்படும் இந்த உத்ஸவத்திற்கு ஆழ்வார்களில் சிலரே வருவார்கள. இத்துடன் வைகுண்ட ஏகாதசி உத்ஸவம் பூர்த்தியடைகிறது.

முத்தங்கி ஸேவை

ஏகாதசியன்றைய தினமும், அதையடுத்த சில தினங்களும் முத்தினாலாகிய அங்கியை தரித்திருக்கும் மூலவரை, கர்ப்பக்ருஹத்தில் கண்டு தரிசிப்பதே 'முத்தங்கிஸேவை' எனச் சொல்லப்படுகிறது. —○—

பிழை திருத்தம்

பககம்	வரி	பிழை	திருத்தம
2	29	போலுருகி	போலுருகா
2	30	பொழிலரங்கநகரபபா	பொழில சூழரங்கநகரப்பா
4	30	தனனுடைய	தனனுடைப
4	32	செயகினறவே	செயகினறனவே
6	32	ஏனமாகி	ஏனுகி
7	1	தென்னரஙகததையே	தென்னரஙகத்தே
7	17	தனிபபெருநாயகா	தனிபபெருநாயக
7	22	உணடோ	உண்டாமோ
7	23	எனது	எனறு
7	24	தாளிணையான்	தாளிணை யன்
7	29	மளநத	ளந்த
7	33	உலகளந்த	உலகமளந்த
8	22&23	நினனுள்ளே இறைவ!'' என்றும்,	நின்னுளளேதோற்றிய இறைவ! என்று
9	5	உன்னின்று	உள்நின்று
9	8	அறம்செய்யும்	அறம்செபபும்
9	9	எனறு	எனறும்
10	22	ஆணடான்	ஆண்டாள்
11	24	நீனிலாமுற்றத்து நினறிவன்	நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள
12	20	'இது, பின்னிடட	இது. 'பின்னிட்ட
12	21	துளளிடடுப	துன்னிட்டுப்
13	28	பூதத்திருவடிகள்	பூதத்திருவடிதாள்கள்
15	4	சொனனேன்	சொனனுர்
15	11	மஙகையர்தம் தோள்விடடு''	மஙகையா தோள்கைவிட்டு''
16	7	மறையென்னும்	மறையென்றும்

ஸ்ரீ:

பகவ(ா)ன்

[நாவல்பாக்கம் ஸ்ரீ தேவநாதாச்சாரிய ஸ்வாமி,
மீமாம்ஸா சிரோமணி, ஸ்ரீரங்கம்.]

சாவவல்லமையுடைய இறைவனது புனிதமான திருநாமமே
"பகவான்" எனபது
இதுவே இககட்டுரையின தலையஙகமுமாம்.

ஸமஸ்கருத மொழியில **"ப₄க₃வான்" (भगवान्)** என்று இநதச சொல வழஙகுகிறது தமிழ மொழியில **"பகவன்"** என்றும **"பகவான்"** என்றும வழஙகுகிறது. இரு மொழி களிலும இதறகுப பொருததமான பொருள கூறபபட டுளளது அவவோ இலககண இலககியஙகளும அதையே விளஙக வைககினறன. ஆதியநதமிலலாத இறைவன, தனது படைபபாகிற பிரபஞசததிலுளள ஸகல பதாாத தஙகளிலும உளளும வெளியும கரநதுறைந்து கிடக கிருன. "கரநதெஙகும பரநதுளன" [திருவாயமொழி 1-1-10] எனகிருா நமமாழவாா.

"अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः"

[தைததிரீயோபநிஷத 2-1-11]

எனகிறது உபநிஷத. இபபடி ஸகல சேதநாசேதநஙகளி லும உளளும புறமும வியாபிதது நிறபதறகு — ஏறற சகதியும அறிவும அவசியம வேணடுமே! அது பரி பூாணமாய இருககிறது இறைவனுககு. அவன ஸாவஜஞன. ஸாவஶகதன. அவரவா தம வினைபபயனைத தவருமல அனுபவிககுமபடி செயய வேணடிய மாபெரும பொறுபபை ஏறறுககொணடிருககிருன அவன. வேதாநதஙகளிலும இதிஹாஸ புராணஙகளிலும இவவிஷயம பரககப பேசப படுகினறது இதில எழககூடிய பலவாருன ஸநதே₃ஹங களுககும தககவாருன ஸமாதானமும, 'இவறறிலும ஆழவாராசாாயாகளுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளிலும திறமபட நிருபிககபபடடுளளது.

இநதக கடவுளுககுப பெயாகளதான எததனே? ஒனறு? இரணடா? ஓராயிரம போகள? “ பேராயிரமுடையான ” [சிறியதிருமடல] எனகிறா திருமஙகையாழவாா. ‘ பேரா யிரம கொணடதோா பீடுடையன” [திருவாயமொழி 9-3-1] எனபது நமமாழவாருடைய இனிய குரல

“यानि नामानि गौणानि...” [விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம]

எனகிறா வேதவயாஸா. இததனே திருநாமஙகளும எம பெருமானுககு “கௌ₃ணமானவை”. அ த ா வ து—ஒரு குணம அவனிடம இருபபதை ஆதாரமாககொணடு தோனறியவையாம. ஒவவொரு திருநாமஙகளிலும கூறப படும குணம, அதறகினறியமையாதனவாகிய சரீரம முதலியன எலலாம இறைவனுககு ஏறறவாறுக அமைந துளளன. இவறறையும இதிஹாஸபுராணஙகளில கணடு அனுபவிககலாம

இபபடி ஒரு குணததின காரணமாகத தோனறியவை யாயினும இநதத திருநாமஙகள எமபெருமானுககேயனறி ஏனேயவாககுப பொருநதுவதிலலே. அவறறுககாதாரமான குணஙகள முதலியன பிறரிடம இலலாமையே இதறகுக காரணம. இவறறுககுள தாரதமயமும இலலாமலிலலே. அதுவும இருககததான செயகினறது சில திருநாமஙகள முககியமானவையாகக கருதபபடுகினறன. “ப₄க₃வ(ா)ன” “நாராயண.” “வாஸுதே₃வ.” எனபன விலக்ஷணமான திருநாமஙகளாம உபநிஷததுககளிலும இதிஹாஸ புரா ணஙகளிலும, ஏனேய நூலகளிலும இநதத திருநாமங களில வி சே ஷ ம ா ன சிரததை காடடபபடுகினறது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம எழுதிய பராசரமுனிவா “ப₄க₃வான” எனனும திருநாமததின தனிச சிறபபைப பலவாறுகவும எடுததுக காடடுகிறா. திருவளளுவநாயனுா தமது திருக குறளில முதன முதலில இநதத திருநாமததை அமைததுப பாடி இதைச் சிறபபிககிறா. இநதத திருநாமம இறைவ னுககே இனறியமையாததாம. எமபெருமானுடைய தனிச சிறபபுகள யாவும இதில பொதிநது கிடககும. உணமை

இவவாறிருகக, இநதத திருநாமம எமபெருமானைத தவிர மறறவாகளுககும உபயோகமாகிவிடடது. பலரும தததம விருபபமபோல இதை வழஙக ஆரமபிததுவிடடனா. அதனாலதான இதன பெருமையை—கடவுள ஒருவருககே இது ஏறபுடைதது எனனும தததுவததை—விஷ்ணுபுராணமும திருககுறளும நிலைநிறுததவாரமபிததன. முதலில ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணததில சில சுலோகஙகளையும அவறறின கருததையும எழுதி, அதன பிறகு திருககுறளின கருத தொறறுமையை விளககுவோம

எலலாவுலகுகளையும தனனிஷடமபோல படைததுக காதது அழிததிடும திறமை படைதத ஸ்ரீமநநாராயணன இமமணணுலகில கருடவாஹநாரூடனாய ஸேவை ஸாதிதத வுடன பெரியாழவாருககுப பெரும அதிாசசி ஏறபடடு விடடது. இநத உலகததிலுளளவாகள போலவே எம பெருமானும இறநதுபோய விடடால? இது தான அவரது அசசம. அதனால "பலலாணடு பலலாணடு..." எனறு வாழததுப பாடடைப பாடி இறைவனுககுக காபபிடடு மனநிமமதியடைநதாா. இவா இபபடிச செயயாவிடடால?? இதையே **"अस्थानभयशङ्का"** (அஸத₂ாந ப₄யஶஙகை) எனபா. இதே முறையிலதான பராசர பகவானும "ப₄க₃வான" என னும **சொல்லுக்குக** காபபிடுகிறாா. இநதத திருநாமம எம பெருமானைத தவிர மறறையவா எவரையும உணாததக கூடாதவாறு, வேறு யாரும தமககு இதைப பெயராக வைததுககொளள முடியாதவாறு — இதன பொருளை எடுததுரைககிறாா.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம ஆறுவது அமசம ஐநதாவது அததியாயததில இவவிஷயம இடமபெறறுளளது:—

"ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजांस्यशेषतः ।
भगवच्छब्दवाच्यानि विना हेयैर्गुणादिभिः ॥" [வி-பு 6-5-79]

"அளவிடமுடியாத ஜ்ஞாநம, சகதி, ப₃லம, ஐஶ்வாயம, வீாயம, தேஜஸ இவறறுககு "ப₄க₃" எனறு பெயா. இவறறை உடையவனாய, இழிவான குணஙகள இலலாத

வன ப₄க₃வான" என்று பகவான என்னும சொலலின பொருளை அறுதியிடுகிருா

"ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः।
ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणा॥" [வி-பு 6-5-74]

நிறைநத செலவம, வீாயம, புகழ, திரு, ஐஞானம, வைராகயம இநத ஆறுககும "ப₄க₃ம" என்று பெயா. (இவறறை உடையவனே "ப₄க₃வான" எனறபடி)

"शुद्धे महाविभूत्याख्ये परे ब्रह्मणि वर्तते।
मैत्रेय! भगवच्छब्दः सर्वकारणकारणे॥" [வி-பு 6-5-72]

மைதரேயரே! பறறுதலிலலாதவனும, அளவிடவொணணுத ஐஶவாயமுளளவனும, முழுமுதறகடவுளுமாகிய பரம பொருளை "ப₄க₃வான" என்னும சொல உணாததும.

"उत्पत्ति प्रलयश्चैव भूतानामागतिं गतिम्।
वेत्ति विद्यामविद्याञ्च स वाच्यो भगवानिति॥" [வி-பு 6-5-78]

பொருளகளின தோறறம — அழிவு, வருதல — போதல, விதயை—அவிதயை, இவறறையெலலாம யாவனொருவன அறியவலலனே, அவனே "பகவான" எனத தகுதி யுளளவன.

இவவளவு ஆழநத பொருள படைதததது "பகவான" என்னும சொல இது ஸ்ரீமந நாராயணன ஒருவனுககே பொருததமானது வேறு யாருககும பொருநதாது—எனகிற உணமையை அசைகக முடியாதபடி ஸதாபிததுவிடடாா பராசர பகவான.

ஆனால இநதச சொலலால எமபெருமானைத தவிர மறறவாகளையும வழஙகுவது ஸாவஸாதாரணமாகிவிடடது. உலக வழககை யாரால கடடுபபடுததமுடியும? சாந தோகயம போனற உபநிஷத்துககளில, சிஷயன தனது ஆசாாயனை "பகவான" எனறே குறிபபிடுகிருன. **"अधीहि-भगवः" 'ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि..." "श्रुतं ह्येव मे भगवद्दृशेभ्यः"**

"तं मा भगवान् शोकस्य पारं तारयत्विति" [சாநதோகயோபநிஷத்-7-3-1] எனறு இவவாறு ப$_{3}$ரஹமவித$_{3}$யைகள பலவறறிலும ஆசாரயனை மாணவன "ப$_{4}$க$_{3}$வான்" எனறே குறிபபிடுவதைக காணலாம. இநத விஷ்ணுபுராணகாரராகிய பராசர மஹரிஷியையே "பராசர ப$_{4}$க$_{3}$வான" எனறு தானே வழஙகுகிறோம? இவருடைய குமாரராகிய வேத வயாஸரையும "ப$_{4}$க$_{3}$வான ப$_{3}$ாத$_{3}$ராயண." எனறு வழஙகுவது நாடு நகரமும நனகறிநததே. இமமடடோ? புததருககும "ப$_{4}$க$_{3}$வான" எனறொரு பெயருணடு. அமரகோசததில:—

"समन्तभद्रो भगवान् मारजिल्लोकजिज्जिनः"

[அமரகோசம் முதலகாணடம ஸவர்க்க$_{3}$ாதி$_{3}$வாக்க$_{3}$ம்]

எனறு புததருடைய பெயா வரிசையில "ப$_{4}$க$_{3}$வான" எனபதும இடம பெறறுளளது. மிகவும பழையனவான சாஸநஙகளில "பகவான" எனறே புததா குறிபபிடபபடுகினறனா. இதையெலலாம "தவறு" எனறுதானே சொலலியாக வேணடும? பகவான-எனனும சொலலுககு விஷ்ணுபுராண காரா கூறும பொருள இவவிடஙகளில பொருநதாதே! இதறகெனன செயவது?

இதையும அவரே சிநதித்துப பாாததிருக்கிறா. சாதாரணமாக எலலோரிடமும காணபபடாத சிறபபான அமசஙகள ஒருவரிடம காணபபடுவதனால அவரை "ப$_{4}$க$_{3}$வான" எனறு மககள வழஙகுகினறனா. வாசியறியாமல அனைவரையும இசசொலலால குறிபபிடுவதிலலையே! ஆதலால, இதை அவசரமாகத தவறெனறு கூறிவிடககூடாது. அதே சமயததில இது முழுப பொருததமுடையதிலலை—எனபதையும தெளிவாகக கூறிவிடவேணடும. இதை மிகவும க$_{3}$ணயமான முறையில, ஒரே ஒரு சுலோகததால தெளிவிததுவிடுகிறா பராசரபகவான. அநத சுலோகம:

"तत्र पूज्यपदार्थोक्तिपरिभाषासमन्वितः।
शब्दोऽयं नोपचारेण ह्यन्यत्र ह्युपचारतः॥" [வி-பு 6-5-77]

எனபதாம. "சிறநத பொருளையுணாததும சகதியுளள இநத (ப$_4$க$_3$வான எனனும) சொல, அநதப பரப$_3$ரஹமததில இனறியமையாதவாறு பொருநதியிருககும மறற விடங களிலோவெனில, கௌ$_3$ணமாகக கொளளபபடும" என பது ஷெ சுலோகததின கருதது. இதன மூலம வெகு அழகாய உணமையை விளககிவிடடாா பராசரபகவான. ஔபசாரிகமாக "ப$_4$க$_3$வான" எனனும சொல மறறவா களைக குறிககும. முககியமாக இநதச சொல குறிபபிடுவது எமபெருமானொருவனையே—எனறு அறுதியிடுகிறாா.

ஒரு சொலலின பொருள அரைகுறையாக அமைநத விடததில அதை உபயோகிபபதறகு ஔபசாரிகபரயோகம எனபபெயா ஒரு மாணவன மிகவும சுறுசுறுபபுடன படிததுககொணடிருபபானாகில, அவனைச "சிஙககககுடடி" எனகிறோம. சிஙகம எனனும நாலுகால பிராணி அனை வருமறிநததே. மாணவனொருவன சிஙகமாவதெஙஙனம? இநத வழககு பொருததமறறதாகத தோனறுகிறதலலவா? ஆனால இதில சிறிதளவு பொருததமும இருககததான செயகிறது. சிஙகததினிடமே காணககூடிய சில குணங கள இநத மாணவனிடம அமைநதுளளனவே; அதனால தானே மறறைய மாணவாகளைக காடடிலும இவனைச சிறப்பிததுக கூறுவதறகாகச் "சிஙகம" எனறு கூறுகின றோம். இதுதான ஔபசாரிகபரயோகமெனபது. நாலு கால பிராணியான சிஙகததைப பாாதது, "சிஙகம ஓடு கிறது" எனறு சொனனால இது முககியமான வழககு. மாணவனைப பாாதது, "சிஙகம" எனபோமாகில, இது முககியமலல. ஔபசாரிகம. இபபடியே இறைவனை, "ப$_4$க$_3$வான" எனறு சொலவோமாகில, இது முககியமான வழககு இறைவனையொழிநத மறறையோரை இதே சொலலால குறிபபிடுவோமாயின, இது முககியமலல, ஔபசாரிகம. இககருததையே இநதச சுலோகம விளககு கிறது.

இவவளவு பககுவமாய இநதச சொலலைக காபபாறறிய பினபும மஹரிஷிககு தருபதியிலலை போலும. மீண்டும

எழுததெழுததாகப பிரிதது இசசொலலின பெருமையை விவரிககிறா இதிலுளள ஒவவொரு எழுததும விலக்ஷணமான பொருளையுணாததவலலதாம முதலிரணடெழுததும ஒனறு சோநது ஒரு பொருளை உணாததும. முழுசசொலலுககும தனியாக ஒரு பொருளுணடு இநதப பொருளகள யாவும பரமபொருளாகிய பகவானொருவனிடமே பொருநதியிருககும. மறறவாகளிடம இவறறைக காணபதரிது. இவவழியாலும இநதச சொல இறைவனொருவனுககே இனறியமையாதது-எனபதைக காடடுகிறா. ப$_4$க$_3$வான— எனனும சொல மூனறெழுததுககளையுடைதது. அவறறுள முதல எழுதது 'भ' (ப$_4$) எனபது இதன பொருளை ஒரு சுலோகததில விவரிககிறா.—

"संभर्तेति तथा भर्ता भकारार्थस्तथा मुने" [வி-பு 6-5-73]

ஆதிகாலததில இநத பரபஞசமே இலலாமலிருநதது. மூல பரகருதி எனனும தததுவமொனறே இருந்தது. அதை, "பரபஞசஸருஷடிககேறறதாகச செயபவன" எனபது இவவெழுததிறகுப பொருள. மறறும, "உடையவன—வளாபபவன—ஆத$_4$ாரமாக இருபபவன" எனனும பொருளகளும இவவெழுததுககு உணடு. "भ" (ப$_4$) எனனும ஒரே எழுததுககு, அதில தொடஙகும த$_4$ாதுவின பொருளை வைதது இவவாறு கூறினா. இறைவனொருவனுககே பொருநதுமபடியானது இநதப பொருள. மறறவாகளெலலாம பரபஞசம தோனறிய பிறகுதானே தோனறினா! இவவாறாகப பிறரிடம இருபபதாககக கூறமுடியாத பொருளை உணாததும, இச சொலலின முதல எழுதது.

"ப$_4$க$_3$வான" எனனும இநதச சொலலில இரணடாவது எழுதது "ग" (க$_3$) எனபது. இதறகொரு தனிபபொருள காணமின!

"नेता गमयिता स्रष्टा गकारार्थस्तथा मुने!" [வி-பு 6-5-73]

"காபபவன—அவரவாகளைத தததம வினைபபயனை அடையச செயபவன"; "தனனுளளே இழுததுக கொளபவன—ஸம

ஹாரம் செய்பவன்", "படைப்பவன்" என்பன மூன்றும் இவ்வெழுத்தின் பொருள்களாம் இவையும் எம்பெருமா னொருவனுக்கே பொருந்தும்படியமைந்துள்ளமை காணீர்!

இனி, "भ" (ப$_4$)—"ग" (க$_3$)—என்னும் இரண்டெழுத்தை யும் ஒன்றுக்க கூட்டி "भग" (ப$_4$க$_3$) என்று ஒரு சொல்லாகக் கொள்வோமாயின், அதற்கொரு பொருள்:—

"ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः।
ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणा॥" [வி-பு 6-5-74]

இதன் கருத்து முன்னமே விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவும் இறைவனொருவனுக்கே அமைந்துள்ளமை காண்க.

இனி "ப$_4$க$_3$வான்" என்னும் சொல்லில் மூன்றுவதான "व" (வ) என்னுமெழுத்தின் பொருள்:—

"वसन्ति तत्र भूतानि भूतात्मन्यखिलात्मनि।
स च भूतेष्वशेषेषु वकारार्थस्ततोऽव्ययः॥" [வி-பு 6-5-75]

"பூ$_4$தங்களைத் தனனுடம்பாக உடையவன் எல்லாவற்றை யும் அடக்கியாள்பவன் இவ்வியல்புள்ளவனுகிய இறைவன் மேல் எல்லாப் பொருள்களும் வஸிக்கின்றன. அவனும் எல்லாப் பொருள்களிலும் வஸிக்கின்ருன். ஆயினும் அவை களில் காணப்படும் மாறுபாடுகள் இவனைத் தீண்டுவதில்லை" என்பது. இதுவும் கடவுள் ஒருவருக்கே பொருத்தமாக உள்ளது.

ஒவ்வொரு எழுத்திலும் இவ்வளவு பொருள்களைக் கொண்டுள்ள இந்த "ப$_4$க$_3$வான்" என்னும் முழுச் சொல் லுக்குப் பொருள் கூறுகிருர் காண்மின்:—

"एवमेष महान् शब्दो मैत्रेय भगवानिति।
परमब्रह्मभूतस्य वासुदेवस्य, नान्यगः॥" [வி-பு 6-5-76]

"மைத்ரேய முனிவரே! ப$_4$க$_3$வான் என்னும் இந்தச் சொல் எவ்வளவு மகிமையுள்ளது காணீர்! பரப$_3$ரஹ்மமாகிய வாஸுதே$_3$வனொருவனையே இந்தச் சொல் உணர்த்தும். வேறு யாரையும் குறிப்பிடாது" என்பது இதன் பொருளாம்.

இவவாருகப பலவகையிலும தனிசசிறப்புடையதான பகவான எனனும சொலலே, விஷ்ணு:- நாராயண:- வாஸுதேவ எனனும சொறகளுடன ஒருஙகு சோதது இவையனைததுககும பொருளொனறே எனனும கருததைத தமதுாடு இணையறற தததுவ நூலாகிய விஷ்ணுபுராணததில, ஆதிமுதல அநதமவரை—பலகாலும பனனி உரைககிறா பராசர பகவான. இதறகும மேலாக, "செநதாமரைக கணணன" எனனும பொருளதரும "புணடரீகாக்ஷ:" எனனும சொலலையும இவறறுடன ஒரே பொருளுளளதாகப பறைசாறறுகிறா. இவவளவால"விஷ்ணுவே பரமபொருள" எனபதும, பகவான–நாராயண:– வாஸுதேவ – எனனும சொறகள அவரையே குறிபபிடுமெனபதும இவருடைய கொளகையெனறு தெளியலாம. பரமவைஷ்ணவராகிய ஆதிசஙகராசசாரியரும, தததுவததையுணாததுவதில தலைசிறநதவராகிய பராசர முனிவருடைய கொளகையைச சிறிதும பிறழாமல தழுவினா. தமது பாஷ்யகரநதததில, பரமபொருளைக குறிபபிடவேணடிய இடஙகளில மேறகூறிய சொறகளையே அவா உபயோகிததிருபபதே இதறகுச சானறு.

பழமபெரும தததுவ ஜஞானிகள கமபீரமாகக காணபிதத வழி இது பிறகாலததில தோனறிய சமயவாதிகள பலரும இதறகு முரணபட்ட வழியைக கடைபிடிததுத தததம மனம போனபடியெலலாம ஏதேதோ கூறிவைததிருககினறனா. "சிவனே பரமபொருள" எனபா சைவாகள. "கணபதியே பரமபொருள" எனபா காணபதாகள. சிவன — எனனும சொல ஒரு தனிபபட்ட தெயவததையுணாதத வலலதலல. a "शिवो भव" b "शिवो भूत्वा" c "नमश्शिवाय च शिवतराय च" d "अन्तरस्याँ शिवतमः" e "इषुः शिवतमा शिवं धनुः" எனனும வேத மநதிரஙகளின

a தைததிரீயஸமஹிதை நாலாவது காண்டம 1-4-2.
b ,, ,, 1-9-3.
c ,, ,, 5-8-1.
d ,, ,, 2-3-3.
e ,, ,, 5-1-1.

பொருளை இவாகளறியாா; சிவ:— எனறால மஙகளகர மானவன — எனறு பொருள. இது விஶேஷயஙகமான விஶேஷணமா(அடைமொழியா)கவே மேறகூறிய இடஙகளில காணபபடுகிறது. அதனாலேயே இச சொலலின மேல "தர" "தம" எனனும பரதயயஙகளைச சோதது வேதம உபயோகிததுக காடடுகிறது. ஒரு பொருளின பெயரில தர — தம எனபவைகளைக கூடடுவது தவறு. விஷ்ணு'—எனபது எமபெருமானுககே ஏறபடட திருநாமம. நாராயண:— வாஸுதேவ.— பகவான — எனபவைகளும அப்படியே. இவைகளின மேல-தர-தம எனபவைகளைக கூடடி. "விஷ்ணுதர —விஷ்ணுதம "எனறும, 'நாராயணதர: நாராயணதம" எனறும, "வாஸுதேவதர '—வாஸுதேவ தம." எனறும வேதசாஸதர புராணஙகளில எஙகேயாவது உபயோகப படுததியிருபபதைக கணடவருணடோ ?

கணபதி :— எனனும சொலலும விஶேஷணமாகவே வருவது; ஒரு தனிபபடட தெயவததின பெயரனறு. கணம — எனனும சொல ஒரு கூடடததைக குறிககும. அதன் தலைவனை, கணபதி—எனபா. இது அநநிலையில உளளவா எவரையும உணாததும. இவவுணமையை உணராமல இவாகள இசசொலலை ஒரு தனிபபடட தெயவததின (யானைமுகததானுடைய) பெயராக ஆககிவிட முயலகினறனா. இமமடடோ? இதறகு வேத மநதிர மொனறையும ஆதாரமாகக கருதி கோஷமிடுகினறனா. a "गणानां त्व गणपतिं हवामहे " எனனும மநதிரமே அது. இதில "கணபதிம" எனகிற சொல இடம பெறறுளளமையைக கணடு ஏமாநதுவிடடனா !! பாவம !!! இது ஒரு விஶேஷணமான சொல எனபதையும, "பரஹமணஸபதி" எனனும தேவதை இதறகு விஶேஷயமாக வீறறிருககிறது எனபதையும இவாகளறியாா. b "ब्राह्मणस्पत्यमेकादशकपालं निर्वपेत्" எனறு ஒரு யாகம விதிககபபடுகிறது அதறகான யாஜயா—அனுவாகயா—எனனும மநதிரஙகளில இதுவும

a தைததிரீயஸம்ஹிதை இரணடாம் காணடம 3வது பரஶனம் 14-3.
b ,, ,, ,, 3-4.

ஒன்று a "गणवती याज्यानुवाक्ये भवतः" என்று தொடர்ந்து கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

"यो यो यां यां तनुं भक्तः .." [கீதை 7-21] என்னும் பகவத் கீதை வசநம் மிகவும் தாராளமான மனப்போக்குடன் எம்பெருமானால் அருளப்பட்டதாம். உண்மையான பரம்பொருள் ஒன்றேதான் இருக்கமுடியும். அனேகம் கடவுள்கள் இருப்பது சாத்தியமில்லை. அவ்வாறாயின் கடவுளை வணங்குகிறவன் வாயால் சொல்லும் பெயர் எதுவாக இருந்தாலென்ன? எல்லாம் அந்த முழு முதற் கடவுளுக்கே போய்ச்சேரும். வீட்டு வரியை ஒவ்வொருவரும் செலுத்தவேணும். பில் கலெக்டரிடம் செலுத்தலாம், மணியார்டர் பண்ணலாம், முனிஸிபல் ஆபீஸிலேயே சென்று கொடுக்கலாம், எப்படிக் கொடுத்தாலும் அது சரியேதான். செலுத்தும் முறையில்தான் சிறிது வித்யாஸம். பொருள் போய்ச் சேருமிடம் ஒன்றேதான். /

இவ்வாறு கடவுளை யுணர்த்தும் சொற்களுள் முதன்மையான "பகவான்" என்பதன் தனிச்சிறப்பு, விஷ்ணு புராணகாரராகிய பராசர பகவானால் பரக்கப் பேசப்பட்டுள்ளமையை அனுபவித்தோம். இதே சொல்லின் பெருமையை இவர்போலவே அசைக்கமுடியாதவாறாக எடுத்துக் காட்டியவர் திருவள்ளுவர். திருக்குறளின் தொடக்கத்தில் முதன்முதலாக இச்சொல்லை அமைத்து மங்களகரமாகத் தமது நூலைத் தொடங்குவதன் மூலம் அரியதோர் தத்துவத்தையே அவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

"அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு"

---

a தைத்திரீயஸம்ஹிதை இரண்டாம் காண்டம் 3வது ப்ரச்னம் 3-5.

/ ஆனாலும், "காமைஸ் தைஸ தைர் ஹ்ருதஜ்ஞானா:" என்று முன் ச்லோகத்திலும், "அந்தவத்து ப₂லம் தேஷாம் தத்₃ப₄வத்யல்பமேத₄ஸாம்" [கீதை 7-23] என்று அடுத்துள்ள ச்லோகத்திலும் கூறியுள்ளபடி அந்தந்த ஶப்₃த₃ங்கள் அந்தந்த தே₃வதைகளையே குறிக்கின்றன என்னும் எண்ணத்துடன் அச்சொற்களைக் கூறுபவர்களுக்கு அற்பப₂லன் கிடைக்குமேயொழிய மோக்ஷம் கிடைக்காது என்பது அறியத்தக்கது. — ஸுத₃ர்ஶனம் ஆசிரியர்.

என்பது திருககுறளின தொடககததிலுள்ள செயயுள் "எழுததுககளைததிறகும அகரமே முதனமையானவாறு போல உலகுககெலலாம முதனமையானவன ஆதிபக வன" எனபது இதன கருததுச சுருககம. "ப$_4$க$_3$வான" எனனும ஸமஸகருதபதமே "பகவன" எனறு தமிழில வழஙகுகிறது. இறைவனொருவனையே உணாததவலல தாகிய இசசொல, மறறும பலரையும குறிபபிடுவதாகக காலபபோககில மாறிவிடடது உலக வழககு கடடுக கடஙகுமா ? பலரும தததமது மனம போனபடியெலலாம இசசொலலை உபயோகிககவாரமபிதது விடடனா. இலககி யஙகளிலும அவவாறன உபயோகஙகள இடமபெறறு விடடன தததுவ ஜஞானிகளுககு இஙநிலைமை பெரும தலைவலியாகிவிடடது. அதனுல அவாகள அருமபாடுபடடு இநதச சொலலை இதறகேறற பரமபொருளிலேயே நிலை நிறுததவும, இதறகொவவாத பொருளகளிலிருநது இதை விலககவும வழிவகுததனா.

'பகவனே ஈசன மாயோன பஙகயன சினனே புததன" எனகிறது சூடாமணி நிகணடு இதில—முமமூாததிகளாகிய பிரமன—சிவன—விஷ்ணு இவாகளுககு, சரிசமானமாக இநத "பகவன" எனனும சொல உபயோகிககபபடடது. மேலும "சினன" "புததன" இவவிருவருககுமகூட இது பெயராகிவிடடது இதையெலலாம திருககுறளாசிரியா நனகு கவனிததிருககிறா. பரம வைஷ்ணவா இவா. விஷ்ணு ஒருவருககே அமைநத இசசொல மறறும பலரையும உணாததுவதாகிவிடடதை இவருடைய மனம ஏறறுககொளளவிலலை ஆனல உலக வழககு, காலத திறகேறறவாறுகப புது வழிகளில செலவதைக கடடுப படுததவும முடியவிலலை. புததா பிரான அவதாரம பணணி உலக க்ஷேமாாததமாக அரிய தததுவததை அனைவருககும எளிதில விளஙகுமபடி எடுததுரைதது, ஞான ஒளியைப பரபபி மானிடருடைய அகவிருளையகறறிய பொழுது கணகூடாகக கணட பாககியசாலிகளும, பிறகாலததிய புதத பகதாகளும அவரை, "பகவ(ா)ன" எனறே கடடுப பாடாக வழஙகவாரமபிததுவிடடனா. ஏதோ ஒருவகை

யான தெயவிகமான அமசம இருபபதைக கணடுதானே அவாகள அவரை அவவாறு வழஙகவாரமபிததனா. அதை "இலலை"யெனபது எஙஙனம? ஆனால அதை அபபடியே ஏறறுககொணடு வாளாவிருபபதும உசிதமலல. ஸாக்ஷாத எமபெருமானுககும சாதாரணமான மானிடபபிறவிககும தாரதமயம அறப சொறபமானதா? இவவாறே "ஜின" ரெனபபடும மகாவீரருககும இநத "பகவ(ா)ன" எனனும சொல பெயராகிவிடடது. இமமடடோ? மிகவும பிற காலததில தோனறியவாகளிலும பலா இப"பெயா"பெறறு விடடனா இறறைககு ஏழு நூறறாணடுகடகு முன அவதரிததவா ஸ்ரீமந நிகமாநத மஹாதேசிகன. ஸ்ரீ வைஷணவ ஸமபரதாயததைப பலவகையாலும நிலை நாடடி அருமபெரும பணிபுரிநத இவா இநதப "பகவ(ா)ன" எனனும சொலலையும ஒரு "கண" பாாததிருககிறா. மறற வாகளுககு இருககும உரிமை இவருககு மடடும குறைநது போயவிடடதா எனன? தனககு இஷடமான விஷயததில இநதசசொலலை ரஸமாக உபயோகிததிருககிறா:— "தமிழ வேதமறிநத **பகவாகளே**" எனபது இவருடைய பொனமொழி. தனனைத "தமிழ மறையோன" எனறு பெருமையுடன கூறிக கொளளும இவா இபபடிச சொலவதில மிகவும பொருதத முளளது. நாலாயிர திவய பரபநதமெனறும, அருளிச செயல எனறும வழஙகபபடும தமிழ வேதமறியாதாாககுத தததுவஜஞானம பிறவாது எனனும உணமையை ஸகல சாஸதர பாரஙகதரான இவா நனகுணாநதவா. அதனால தான எமபெருமானுககே உரிததான இநதச சொலலை அவாகளபால செலுததினா. இனி வருஙகாலததில மறறும பலா 'இவவாறு உபயோகிககககூடும. இதற கெலலாம தககவாறு—கணணியமான முறையில—திருக குறளாசிரியா பதிலளிததுவிடடாா. அவா "ஆதிபகவன" எனறு பரயோகிததிருககிறா. "பகவன" எனபதறகு "ஆதி" எனறொரு அடைமொழி தரபபடடுளளது இஙகு **"विशेषणानां व्यावर्तकत्वम्"** எனபது பழமொழி. விசேஷண மெனபபடுவதுதான "அடைமொழி" இது ஒரு சொல லுடன் சோககபபடுமானால, அநதச சொலலின பொருள

கள பலவற்றுள இருக்கும வாசியைக காட்டும. அதற்காகவே அது சோககபபடும என்றபடி. "இவவிதம 'பகவன'கள பலா தோனறிவிடடனா. அவாகளுள ஆதி யான பகவன ஒருவனிருககிருன அவனையே முதன முதலில மஙகளகரமாக நான குறிபபிடுகிறேன. பிறகாலததில தோனறிய 'பகவன'களெலலாம ஆதியானவாகளலலா. ஸ்ரீமந நாராயணனெருவனே "**ஆதிபகவன**" என்னும தமது உடகருததை உளளஙகை நெலலிககனி போல குறளாசிரியா எடுததுக காடடிவிடடாா.

"ஆதி" என்னும சொல "தொனமையானது" என்று பொருளபடும. "ஆதிகூாமம — ஆதிவராஹம — ஆதிலக்ஷமீ"—என்பன காணக "ஆதியநதமிலலாதவன" என்னுமிடததில "ஆதி" என்னும சொலலுககு உளள பொருள "ஆதிபகவன" என்னுமிடததில உளள "ஆதி" என்னும சொலலுககுக கொளளததககதலல, அதறகு விபரீதமான பொருளகொளளவேணடும என்றவாறு. தஞசை ஸரஸவதிமஹால நூலநிலையததில "**आद्यादिलक्ष्मीस्तोत्रम्**" (ஆத்₃யாதி₃ லக்ஷமீ ஸதோதரம) என்றொரு சுவடி இருக கிறது. 'ஆதி₃லக்ஷமீ—என்னும சொலலிலும பூாணமான தருபதியடையாத ஒருவா, மேலும ஒரு "ஆதி" என்னும சொலலை ஆரமபததில சோதது வைததிருககிருா. அவ வளவுதான, இநதச சிரமததை பல அறிஞாகளும அனு பவிததுளளனா "அமலனுதிபிரான" என்றும, "ஆதியான வானவாககும ஆதியான ஆதிநீ" [திருசசநத 8] என்றும இபபடிப பலகாலும ஆழவாாகள அருளிசசெயதுளளமை காணக.

திருககுறளில இதறகு ஒரு புதுவகையான பரிஹாரம காணபபடுகிறது. ஆதி—என்னும சொலலை மறறுமொரு முறை சோதது "ஆதியாதி பகவன" என்று இவா சொலலவிலலை. வேறு ஒரு முறையைக கையாணடிருக கிருா. "எழுததுககளுககெலலாம முதனமையானது அகரமே" என்று சொலலிவைததிருககிருா. இதில அரிய தோா கருதது உளளடஙகியிருககிறது. "அ" என்னும எழுதது மறறைய எழுததுககெலலாம முதனமையானது.

உலகுககெலலாம ஆதிபகவன முதலவன. பரபஞசம முழுதும "சொல—பொருள" என இருவகையாகததானே உளது? இருவகையிலும முதனமையானவறறை ஒரே செயயுளில அமைத்துப பாடியதனுல இவவிரணடுககும ஏதோ ஒரு நெருஙகிய ஸமபநதம இருபபதாகத தோனறுகிற தலலவா? இதுவே இஙகுளள விசேஷம. "அ" எனபது ஒரு எழுததாயினும, ஒரு சொலலாகவும இருககிறது. இது ஒரு "ஓரெழுததுசசொல" எனறவாறு. இது ஒரு சொலலாயின இதறகொரு பொருள இருககுமே! ஆம. இதில சநதேகமெனன? "ஆதிபகவன" தான இச சொல லின பொருள. ஸ்ரீமநநாராயணனே ஆதிபகவன. நிகணடு காராகள ஓரெழுததுச சொறகளை விளககுமபோது "அ" எனபதை விஷ்ணுவுககுப பெயரெனறறுதியிடடனா, அநத "அ" எனனும எழுததையே ஆதிபகவனுககுப பெயராகக காடடும குறளாசிரியா, அகரம—ஆதிபகவன—விஷ்ணு— எனனும மூனறு சொறகளும ஒரே பொருளுளளவை யெனறு முடிவுகடடிவிடடாா இதனுல, ஆதி—எனனும சொலலை மீணடும மீணடும சோககவேணடிய அவசியம இலலாமல செயதுகொணடுவிடடாா. பகவன—எனனும பெயரைப பலரும வைததுககொளவதுபோல, ஆதிபக வன—எனனும பெயரையும வைததுககொளளலாமலலவா? தாராளமாக வைததுககொளளடடும. அதனுல இதன பெருமை சிறிதும குனறுது "அ" எனனும எழுததையும அவாகள தமது பெயராக வைததுககொணடுவிட முடியுமோ? முடியவே முடியாது. "**अक्षराणामकारोऽस्मि**" என னும பகவதகீதை வசனம இதை அனுமதியாது ஸ்ரீமந நாராயணனெருவனுககே இது பெயா நிகணடுகாராகளும இதையே உறுதிபபடுததியுளளனா. இநத அகரததின பொருளாக ஆதிபகவனைக கூறி, அவனை வணஙகுமபோது மறறைய "பகவன"கள — அலலது — "ஆதிபகவன"கள தாமாகவே விலககபபடுவா. இவவாறு குறளாசிரியா மேலும இசசொல தவறுதலாக உபயோகபபட முடியாத வாறுக முததிரையிடடு அரியதோா சாதனையைப புரிந துளளாா.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணகாரராகிய பராசர பகவானும திருக குறளாசிரியரும ஆழவாாகளனைவரும இநதச சொல லுககு "விஷ்ணுவே—ஸ்ரீமநநாராயணனே—வாஸுதே வனே—பொருள்" எனறு ஒரு மிடருககககூறி அனுபவிககும பாஙகை இவவளவால ஆயநதுரைததோம. பலலாயிர மாணடுகடகுமுன நம நாடடின பறபல பகுதிகளிலும தோனறிய கலவெடடுகள பலவும இக கருததை உறுதிப படுததுகினறன. விரிவைத தவிாககவேணடி அவறறை இககடடுரையில விவரிககாமல விடுததனம. மறறொரு சநதாபபததில அதைத தனியாகவே விளககுவோம தற சமயம இவவளவில இதை முடிததுக கொளகிறோம. ரஸிகாகளான அனபாகள நடுவு நிலையில இருநது இதனை அனுபவிககவேணும—என வணஙகி வேணடிககொள கிறோம

பகவ(ா)ன—ஆதிபகவன — வாஸுதேவன—விஷ்ணு— ஸ்ரீமநநாராயணன — புணடரீகாக்ஷன — எனறிபபடியெல லாம விஷ்ணுபுராணாதிகளில பேசபபடடுளள எமபெரு மான—"**सत्यं विधातुं निजभृत्यभाषितं**" எனகிறபடி ஸ்ரீ அஹோ பில வலலீநாயிகா ஸமேதனுக அடியாாகளை அனுகரஹிபப தறகாகக களததூா எனனும புணணிய க்ஷேதரததில நிதயஸாநநிதயம பணணுகிறுன. தூரததிலிருபபவாகளும கூட இருநதவிடததிலேயே எமபெருமானுடைய திருக கோயிலைக கணடு, தீவினைகள விலகபபெறறு, இக பரசுகங களைப பெறறு உயயுமாறு கமபீரமாகக காடசியளிககும ராஜகோபுர நிாமாணம உததமோததமமான திருபபணி யாம. விடாமுயறசியுடன அருமபாடுபபடடு இதனைத திறம படசசெயது முடிததத கமிடடியாா ஆஸதிக மகாஜனஙகளது பாராடடுககுரியவாகள. இதில சிறிய ஞானததனுகிய அடியேனும கலநது கொளளுமபடியான வாயபபை ஏற படுததிக கொடுததமைககாகத தளராத ஊககமுளள காரியதரிசி அவாகளுககும கமிடடியாருககும அடியே னுடைய மனமாாநத வநதனஙகளை ஸமாபபிககிறேன §

---

§ 12—11—76ல—செஙகலபட்டு ஜில்லா பொன்விளைநத களததூா ஸ்ரீலக்ஷ்மீநரஸிமஹ ஸவாமி ராஜகோபுர ஸமபரோக்ஷண மலரில வெளிவந்த இககட்டுரை, கட்டுரையாசிரியரின அனுமதியுடன இஙகு வெளியிடப்படுகிறது

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

மஹாதே₃வ சப்₃த₃ார்த்த₂ விளக்கம்

[ஸ்ரீமதுபய வேதாந்த வித்வான்
திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை திருநாராயணபுரம்
சதாபிஷேகம் கோவிந்தநரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி
ஸ்ரீரங்கம்]

முன்னுரை

பார்புகழும் பாண்டியில் பெருமதிப்புடன் வாழ்ந்துவரும் பரம விவேகியாயும் பரம ரஸிகராயும் பெரும் ஆராய்ச்சி மனப் பான்மையும், அதே ஸமயம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரத₃ாயத்தி லும் ஸம்ப்ரத₃ாயார்த்த₂ங்களிலும் ஸம்ப்ரத₃ாயப்ரவர்த்தகர்க ளான ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் உபயவேதாந்த வித்₃வான்கள் இவர்களிடத்தும் மிக்க ஈடுபாடும் கெ₃ளரவமும் நம் ஸம்ப்ர த₃ாயார்த்த₂ங்களை நன்கு தெளிவாகத் தாம் பிறர்க்கு எடுத் துரைக்கும் வகையில் அறியும் அவாவும் உடையவரான அட்வகேட் ஸ்ரீமான் R. ஜகந்நாதையங்கார் ஸ்வாமியோடு பல வருஷங்களாக அடியேனுக்கு ஆழ்ந்த நட்பு ஏற்பட்டிருப்பி னும், 3 வருடங்களாக மாதம் நான்கு நாள் தவருமல் அவர் க்₃ருஹத்தில் தங்கி, பற்பல விஷயங்களை அவருடன் சர்ச்சை செய்யும் ப₄ாக்₃யமும் உடையவனுயிருக்கிறேன். அவ் விதம் உரையாடும்போது, அவர் சேமித்து வைத்திருக்கும், அர்த்த₂த்துடன் கூடின கேரளராஜ்யத்திலுள்ள ‘கல்பாதி’ என்னுமிடத்தில் அச்சிடப்பட்ட ஸ்ரீராமாயண புத்தகத்தில் “அத்ர பூர்வம் மஹாதே₃வ· ப்ரஸாத₃ம் அகரோத் ப்ரபு₄” என்கிறவிடத்தில், “மஹாதே₃வ” *ஶப்₃த₃*த்துக்கு “பரம *ஶி*வன்” என்று அர்த்த₂மெழுதி, பரம*ஶி*வன் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அநுக்ரஹம் செய்ததாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதை அவர் எடுத்துக் காட்டி அபி₄ப்ராயம் கேட்டார்.

அப்போது இவ்விஷயம் ஸ்ரீராமாயண வ்யாக்₂யாநமான கோ₃ாவிந்த₃ராஜீயத்தில் “அத்ர பூர்வம்” என்னுமிடத்து வ்யாக்₂யாநத்தில் விரிவாக விசாரம் செய்யப்பட்டு, பற்பல சான்றுகளால் அங்குள்ள “மஹாதே₃வ” *ஶப்₃த₃*ம் ஸமுத்₃ர ராஜனைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேணும் என்றும், அல்லது அந்த “அத்ர பூர்வம்” என்கிற பாதி *ஶ்*லோகம் அந்த ஸர்க் க₃த்தில் இடம் மாறிக் கிடக்கிறது என்று, ஸ்ரீ ராமாயண வ்யாக்₂யாதாக்களான உடாரி முதலானோரின் அபி₄ப்ராயப்படி

கொண்டால் " மஹாதே₃வ " ஶப்₃த₃த்துக்கு " பரமஶிவன் " என்றே அர்த்த₂ம் கொள்ளலாம் என்றும் தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது — என்பதனை, அடியேன் ஸ்ரீமான் ஜகந்நாத அய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கு எடுத்துக்காட்டி விளக்கினேன

ப்ராமாணிகராகையாலே உகந்த அவர் தாம்பெற்ற விளக்கத்தை, இவ்விஷயததில் கலக்கமோ, மாறுபட்ட உறுதியோ கொண்டிருக்கும் மற்றும் சிலரும் உண்மையறிந்துகொள்வதற்காக " அத்ர பூர்வம் " என்னுமிடத்து கோ₃விந்த₃ராஜீய வ்யாக்₂யானத்தைக்கொண்டு ஓர் தெளிவான வயாஸத்தை எழுதச்சொன்னபடியால் இந்த மகாநாடு மலரில் " மஹாதே₃வ ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ விளக்கம் " என்னும் தலைப்பில் இந்த வ்யாஸம் எழுதி வெளியிடப்படுகிறது

விவாத₃த்துக்குரிய ஶப்₃த₃மிருக்குமிடம்

ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தில் யுத்₃த₄காண்ட₃த்தில் 126-வது ஸர்க்க₃த்தில ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதா₃யததைச் சேர்ந்தவர்கள் அச்சிட்ட கோ₃விந்த₃ராஜீய வ்யாக்₂யானத்துடன் கூடின க்₃ரந்த₂ாக்ஷர புஸ்தகத்தில் 16-வது ஶலோகததின் உத்தரார்த்த₄மான "அத்ர பூர்வம் மஹாதே₃வ: ப்ரஸாத₃மகரோத் ப்ரபு₄" என்கிறவிடத்திலுள்ள "மஹாதே₃வ" ஶப்₃த₃ம் பரமஶிவனைக் குறிப்பிடுகிறதா? ஸமுத்₃ரராஜனைக் குறிப்பிடுகிறதா? என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது

இவ்விடத்துக்கான கதையின பகுதி

சக்ரவர்த்தித்திருமகன், ராவணவத₄ானந்தரம் ஸீதாபிராட்டியை அடைந்து, விபீ₄ஷணாழ்வானுக்கு லங்காராஜ்ய பட்டாபி₄ஷேகமும் பண்ணிவைத்துவிட்டு, ப₄ரதாழ்வானை ஸமாதா₄னம் பண்ணவேண்டி, சீக்₄ரமாக அயோத்₄யை செல்வதறகாகப் புஷ்பகவிமானத்தில் பிராட்டியுடனும், மஹாராஜர் முதலான வானரர்களுடனும், ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வான் முதலானவர்களுடனும் ஏறிக்கொண்டு ஆகாஶமார்க்க₃மாக அயோத்₄யைக்குத் திரும்பும்போது, புஷ்பகத்திலிருந்தே பிராட்டிக்கு லங்கையின் ஸந்நிவேஶத்தையும், யுத்₃த₄ம் நடந்த இடததையும், எங்கெங்கு யார் யார் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டிச் சொல்லிக்கொண்டே ஸமுத்₃ரத்தைக் கடந்து, இக் கரை வந்தவுடன், ஆகாயத்தில் புஷ்பகத்திலிருந்தேதான், ஸமுத்₃ரராஜன் இசைவுடன வானரர்களைக்கொண்டு ஸமுத்₃ரத்

தில் ஸேதுப₃ந்த₄நம் செய்த இடத்தையும் ஸீதாபிராட்டிக்குக் காட்டி, பெருமாள் சொல்லும் வார்த்தையாக ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்தில் "அத்ர பூர்வம் மஹாதே₃வ ப்ரஸாத₃மகரோத் ப்ரபு₄" என்கிற இந்தப் பாதி*ஶ*லோகம் காணப்படுகிறது.

இங்கு *ஶை*வர்களுடையவும் *ஶை*வப்₃ராஹ்மணர்களுடையவும் வாத₃ம் என்னவென்றால் — ரூடி₄யை (ப்ரஸித்₃தி₄யை) யிட்டு "மஹாதே₃வ" *ஶ*ப்₃த₃ம் பரம*ஶி*வனைத்தான் குறிக்கும். அதனால் "அத்ர பூர்வம் மஹாதே₃வ. ப்ரஸாத₃ம் அகரோத் ப்ரபு₄" என்பதற்கு "இங்குதான் ப்ரபு₄வான மஹாதே₃வன் என்கிற பரம*ஶி*வன் எனக்கு அநுக்₃ரஹததைச் செய்தான்' என்றே அர்த்த₂ம் கொள்ளவேணுமாகையாலே ஸ்ரீ ராமன் பரம*ஶி*வனின் அநுக்₃ரஹம்பெற்றது ஸ்ரீராமன் வாயிலாகவே கிடைப்பதால், 'ஸ்ரீராமன் பரம*ஶி*வனை ஆராதி₄த்தார் அந்தப் பரம*ஶி*வன்தான் லிங்க₃ரூபத்தில் இப்போதும் ராமே*ஶ*வரத்தில் காட்சி அளிக்கிறார். அங்குள்ள பரம*ஶி*வன் ராமனால் ப்ரதிஷ்டை₂பண்ணப்பட்டமையால் ராமே*ஶ*வரனாகிறான் இடமும் ராமே*ஶ*வரமாயிற்று—என்று உண்மை யாதெனில்—அந்த *ஶ*லோகத்திலுள்ள "மஹாதே₃வ *ஶ*ப்₃த₃ம். ஸமுத்₃ரராஜனைக் குறிக்குமேயல்லது, பரம*ஶி*வனைக் குறிக்காது அங்கு அப்போது பரம*ஶி*வனை வழிபட்டு, ஸ்ரீராமன் பெறவேண்டியது ஒன்றுமில்லையாகையால், பரம*ஶி*வனுக்கு ப்ரஸக்தியே கிடையாது வெறும் ரூடி₄யைக்கொண்டு கத₂ாப₄ாக₃த்துக்கும் சேராமல். பரம*ஶா*ஸ்த்ரார்த்த₂த்துக்கும் சேராமல் வாய்வந்தபடி வாத₃ம் செய்வது ஸரியன்று — என்பது, அவ்விடத்தில் "மஹாதே₃வ" *ஶ*ப்₃த₃த்துக்கு முறைப்படி விசாரம்செய்து, வ்யாக்₂யாநமிட்ட ஸ்ரீ கோ₃விந்த₃ராஜருடைய ஸ்ரீ ராமாயண வ்யாக்₄யாநத்தை அடியொற்றி, எல்லாரும் அறியும்படி இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

"அத்ரபூர்வம்"என்கிற *ஶ*லோகப₄ாக₃த்துக்கு ஸ்ரீகோ₃விந்த₃ராஜர் அவதாரிகையிடுகிறார் இவ்விதம் லங்கைதொடங்கி ஸேதுப₃ந்த₄பர்யந்தம் சொல்லிவிட்டு, பிறகு த₃ர்ப₄*ஶ*யநஸ்த₂ானத்தை குறிப்பிடுகிறார் பெருமாள் — "அத்ரபூர்வம் மஹாதே₃வ ப்ரஸாத₃ம் அகரோத் ப்ரபு₄" [இங்குதான் முன்பு ப்ரபு₄வான மஹாதே₃வன் அநுக்₃ரஹம் செய்தார்] என்று இங்கு "மஹாதே₃வன்" என்று ஸமுத்₃ரராஜன் சொல்லப்படுகிறான். ஸமுத்ரத்தில் அணைகட்ட ஸமுத்₃ரராஜனைவேண்டி,

விபீ₄ஷணனின் வார்த்தைப்படி பெருமாள் மூன்று நாள்கள், தரையில் த₃ர்ப்பை₄யைப் பரப்பிக்கொண்டு, பட்டினியாயப் படுத்திருந்தார். இதுதான் பெருமாள் ஸமுத்₃ரராஜனைக் குறித்துப் பண்ணின ஶரணாக₃தி என்பது எல்லாரும் நன்கறிந்ததே மூன்றுநாள் ஒருபடிப்பட ஶரணாக₃திபண்ணியும் முகம் காட்டாத ஸமுத்₃ரராஜனிடத்துக் கோபங்கொண்ட பெருமாள் எழுந்திருந்து கையும் வில்லுமாய்ப் பல பா₃ணங்களை ப்ரயோகி₃த்து ஸமுத்₃ரத்தைக் கலக்கியும், அவன் வாராமையால் கடைசியில் ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுக்க ஸமுத்₃ரராஜன் தன் பதங்களுடன் க்ஷாமணம் வேண்டி ஓடிவருகிறான் அவனைக் கண்டவுடனேயே பெருமாள் அவனிடம்கொண்ட கோபம் நீங்கி அவனுக்காகத் தொடுத்த பா₃ணத்தை "நீ உன் சத்ருவைக்காட்டு, அவன்மேல் விடுகிறேன்' என்று அவனைக்கேட்க, அவனும் த்₃ருமகு₃ல்மம் என்னுமிடத்தில் விடச் சொல்கிறான், பெருமாளும் விட்டார். பிறகு அவன் தன்மீது அணைகட்டவேணுமெனும் பெருமாள் நியமனத்தை ஏற்கிறான்; அணை கட்டப்படுகிறது இதைத்தான்—பெருமாள் யாரிடத்தும் குற்றம் காணாத தன்மையராகையாலே, ஸீதாபிராட்டிக்குச் சொல்லும்போது ஸமுத்₃ரராஜனை ப்ரபு₄ — என்றும், வெறும் தே₃வனன்று, மஹாதே₃வன் என்றும் 'எனக்கு அணைகட்ட வழிகொடுத்து பெரிய அநுக்₃ரஹம் செய்தான்' என்றும் கொண்டாடிச் சொல்கிறார் எம்பெருமான்—அதிலும், ராமாவதாரத்தில் தன்னைக்கிட்டின யாரையும் இவ்வித₄மே அபி₄மானித்து வார்த்தை சொல்லும் தன்மையன் என்பதை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களன்றி மற்றையார் அறியார்கள்

இவ்வளவை மனத்தில்கொண்டு வ்யாக்₁யானத்தில் கோ₃விந்த₃ராஜர் இங்கு "மஹாதே₃வன்" என்று ஸமுத்₃ரராஜன் சொல்லப்படுகிறான், தகுதியினால் என்கிறார் மேல் அர்தத₄மும் காட்டுகிறார். ப்ரபு₄ — ஸமுத்₃ரஜலத்துக்கு அதி₄ஷ்டா₂தா — நிர்வாஹகன் ப்ரஸாத₃ம் அகரோத் — கடலை வற்றப்பண்ணுவேன் என்று கோபங்கொண்ட எனக்கு "ப்ரஸாத₃ம்" ப்ரஸந்நனாயிருக்கையை (காட்சி கொடுத்தலை) செய்தான். "ப்ரஸாத₃ஸ்து ப்ரஸந்நதா" என்று அமரநிக₄ண்டு. "ப்ரஸாத₃ம்" என்றால் ப்ரஸந்நமாயிருக்கை என்று அர்த்த₂ம்

இங்கு "மஹாதே₃வன்" என்று ருத்₃ரன் சொல்லப்படவில்லை. காரணம்—வால்மீகி மஹர்ஷியால் ஸேதுப₃ந்த₄நவர்ணன

ஸமயத்திலோ, ஸமுத்₃ரஶரணாக₃தி ஸமயத்திலோ இந்த மஹா தே₃வபூஜை சொல்லப்படவில்லை. பெருமாள் ஸீதையிடம் சொன்னது முன்பு நடந்த வ்ருத்தாந்தமே; ஆகையாலே, இது அநுவாத₃ம். இதற்குப் புரோவாத₃ம் இருக்கவேண்டும். அதாவது—இந்த மஹாதே₃வபூஜையும், ப்ரஸாத₃மும் முன்பு சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும் ஆனால் இங்கு ஓர் கேள்வி எழுகிறது அதாவது — வாநரர்களால் யுத்₃த₄த்தில் கொல்லப் பட்ட ராக்ஷஸர்களைப் பிராட்டிக்குப் பெருமாள் சொல்லிவரும் போது அங்க₃த₃னால் விகடன் என்னும் ராக்ஷஸன் கொல்லப் பட்டான் என்கிறார். ஆனால், யுத்₃த₄த்தை விவரிக்குமிடத்தில் வால்மீகியினால் இது சொல்லப்படவில்லை ஆனாலும், அநு வாத₃மான பெருமாள் வார்த்தையைக் கொண்டே இதற்குப் புரோவாத₃மும் கல்பிக்கப்பட்டு அங்க₃த₃னாலான விகடவத₄ம் உண்மைதான் என்று கொள்வதில்லையா? அதேபோல் இங்கும் "பரமசிவன் ப்ரஸாத₃ம் பண்ணினான்" என்கிற பெருமாள் வாக்யத்தால் புரோவாத₃மும் கல்பிக்கப்பட்டு, பெருமாளால் பரமஶிவன் பூஜிக்கப்பட்டதும், பரமஶிவன் ராமனை அநுக்₃ர ஹித்ததும் ஏன் கூடாது? என்பதுதான் அக்கேள்வி.

ஸமாத₄ாநம் கேளீர்— அங்கு விரோத₄மில்லை இங்கு விரோத₄மோ நன்றாய்க் காணப்படுகிறது எப்படியென்றால், பெருமாளுக்கு ருத்₃ராநுக்₃ரஹம் ஸேது நிர்மாண காலத்திலா? திரும்பிவரும்போதா? "ஸேது நிர்மாண காலத்தில்தான்" என்ன முடியாது. ருத்₃ரனை ராமன் வழிபட்டுத்தானே அநுக்₃ரஹம் பெற்றிருக்கவேணும்; எந்த பலனைக்கருதி சிவனை ராமர்வழிபட்டார்? ஸேது நிர்மாணமாகிற பயனைக் கருதியா? ராவண வத₄த்தைக் கருதியா? ஸேது நிர்மாணத்தைக் கருதித் தான் என்றால், ஸேது நிர்மாணம் ஸமுத்₃ரத்திலாகையால் ஸமுத்₃ரத்துக்கும் சிவனுக்கும் ஸம்ப₃ந்த₄மேது? "ராவண வத₄த்துக்காக" என்றுதான் சொல்லவேணும் அதாவது ராவணன் சிவப₄க்தனாகையாலே அவனைக் கொல்ல சிவனிடம் அநுமதி பெறவோ, அல்லது ஶக்தி பெறவோ ராமன் சிவனை ஆராதி₄த்திருக்கலாம் அவனும் அருள் புரிந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த வேண்டுதலோ, அநுக்₃ரஹமோ எப்பொழுது நடந்திருக்கவேண்டும்? ஒன்று — ஸமுத்₃ரத்தைக் கடந்த பிறகோ, அல்லது லங்கையை ஜயிப்பதற்காக ருஶ்யமூகபர்வதத் திலிருந்து புறப்படும்போதோ, அல்லது அதற்கும் முன்போ

நடந்திருக்கவேணும் ஸமுத்3ரத்தைக் கடக்க எண்ணி அணை கட்ட நினைக்கும்போது சிவாராத4னமும் சிவாநுக்3ரஹமும் ஏற்பட வகையிலலையே! ஸேதுப3ந்த4நகாலத்தில் பண்ணப் பட்ட சிவாநுக்3ரஹம் பிறகு லங்கையில் ஏற்பட்ட ராவண வத4த்துக்குக் காரணம் என்பது பரிஹஸிக்கத்தக்கது. ஆகையால் ஸேதுப3ந்த4நத்துக்கு முன்பு உண்டான ஸமுத்3ர ராஜனின் மகிழ்வால் (ப்ரஸந்நதையால்) ஸேதுப3ந்த4நம் ஸாத்4யமாயிற்று என்றிப்படி "மஹாதே3வ" ஶப்3த3த்துக்கு 'ஸமுத்3ரராஜன' என்று கொளவதே தகுதியுள்ளதாகும் மேலும் ஓர் அர்த்த2 நிர்ணயததில், ஶ்ருத்யாதி3 ஷட்3வித4 தாத்பாய லிங்க3ங்களைக்கொண்டே அர்த்த2ம் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டுமென்று ந்யாயமிருப்பதாலும் அவைகளில் ஶ்ருதியைக் காட்டிலும் ஸமாக்2யை என்கிற ரூடி4 ப3லமற்றதாகையாலே, இங்கு, "மஹாதே3வ" ஶப்3த3தின் ரூடி4யாலான பரமஶிவன் என்கிற அாததம், "அத்ர பூர்வம் மஹாதே3வ. ப்ரஸாத3 மகரோத்" அதாவது—இங்கு முன்பு மஹாதே3வன ப்ரஸாத3ம் செய்தான் என்கிற ஶ்ருதியால் ப3ாதி4க்கப்பட்டு விடுகிறது. அதனல் அந்த இடத்துச்குச் சேர யௌகி3கமாகவே—மஹா தே3வன் ஸமுத்3ரராஜன் என்றே அர்த்த2ங்கொள்ளவேண்டிய தாகிறது.

ஓர் உதாஹரணம் - ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸ்கந்தோத்பத்திக் காகப் பாாவதீ பரமேஶ்வர ஸங்க3மவர்ணனத்தில் பரமஶிவனை "ஸுரபதி" என்கிற சொல்லால் வால்மீகி குறிப்பிடுகிருர் "ஸுரபதி" ஶப்3த3த்துக்கு ரூடி4யால் இந்த்3ரன்தானே அர்த்த2ம். ரூடி4யையிட்டு பார்வதிக்கும் இந்த்3ரனுக்கும் தொடர்புண்டு என்று சொல்லலாமா? சொல்லுவீர்களா?

ஆக, ரூடி4யைப் பிடித்துக்கொண்டு மஹாதே3வ ஶப்3த3த்துக்குப் பரமஶிவன் என்று அர்தத2ம் சொல்லமுடியா தாகையால், ஸேதுப3ந்த4ன ஸமயத்தில் பெருமாள் மஹாதே3வ பூஜை செய்தார் எனறோ, மஹாதே3வன் அநுக்3ரஹித்தான் என்றோ அவன்தான் ராமேஶ்வரலிங்க3ம் என்றோ கூறமுடியாது திரும்பிவரும்போது ராமன் சிவபூஜை செய்தான் என்று சொல்ல வும் முடியாது அப்போதைக்கு, "இங்கு முன்பு மஹாதே3வன் அநுக்ரஹம் செய்தான்" என்கிறவிடத்தில "முன்பு" என்பது விரோதி4க்கும் "பூர்வம்"-முன்பு என்பதற்கு "முன்கல்பத்தில்" என்று அர்த்த2ம் என்னவும் முடியாது. "ஆத்மாநம் மாநுஷம்

மந்யே" [என்னை மனிதனாகவே மதிக்கிறேன்] என்று சொல்லு ஏற பெருமாள் ஸுக்₃ரீவாதி₃களிடம் தன்னை விஷ்ணு வென்று காட்டித்தரும் தன் பூர்வகல்பவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லமாட்டார், முன்கல்பத்தில் பண்ணப்பட்ட ஸேது இருக்குமேயானால் மறுபடியும் நிர்மாணிப்பது வீண் ஆகையால் "பூர்வம்" என்னும் சொல், முன் ஶலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட, நளன் ஸேது கட்டிய காலத்தைக் காட்டுவதே தகுதி பெற்றதாகும், முன்கல்பத்தில் கட்டியதைக் காட்டுகிறது எனபதில்லை

இங்கு பிறரின் வாத₃ம்,— ஆனால், புராணாந்தரத்தை அநுஸரித்து 'மஹாதே₃வ' ஶப்₃த₃த்துக்கு 'ருத்₃ரன்" என்று கொள்ளும் தகுதியுண்டு எங்ஙனே? என்றால்; கூர்மபுராணததில் "ஸேதுமத்₄யே மஹாதே₃வம்"என்று தொடங்கி—(1) ராகவன் ஸேதுவின் நடுவில் மஹாதே₃வனாய் ஈஶாநனை க்ருத்திவாஸனை ஸ்தா₂பநம் செய்தான்; லிங்க₃த்தைப் பூஜைசெய்தான் (2) அந்த ராமனுக்கு ப₄க₃வானாய், தே₃வனாய், மஹாதே₃வனான சங்கரன் பார்வதியுடன்கூட எதிரில் தோன்றி உத்தமமான வரம்கொடுத்தான் (3) எந்த ப்₃ராஹ்மணர்கள் மஹாபாதகங்களோடு கூடினவர்களாயினும் உன்னால் ஸ்தா₂பிக்கப்பட்ட லிங்க₃த்தைப் பார்ப்பர்களோ, அவர்களின் பாபம் நாஶமடையும். (4) மற்ற பாபங்களும் ஸமுத்₃ரத்தின் இந்த தீரத்தில் லிங்க₃த்தின் த₃ர்ஶநத்தாலேயே நாஶமடையும்; இதில் ஸம்ஶயமில்லை. (5) எதுவரை மரங்களிருக்குமோ, எதுவரை பூ₄மியிருக்குமோ, எதுவரை ஸேது இருக்குமோ, அதுவரை இங்கேயே மறைந்திருப்பேன். ஆகையாலே ஸ்நானமும் தா₃நமும் தபஸ்ஸும் ஶ்ராத்₃த₄மும் குறைவற்றதாக ஆகும், லிங்க₃த்தின் ஸ்மரணத்தாலேயே பகலில் பண்ணின பாபம் தொலையும். என்று வார்த்தை சொல்லி ப₄க₃வானான பரமஶிவன் ராமனைத் தழுவிக்கொண்டு நந்தியுடனும க₃ணங்களுடனும் அங்கேயே மறைந்துவிட்டான் — என்று காணப்படுவதால் ராமனால் பரமஶிவ ப்ரதிஷ்டையும் ஆராத₄னமும், ஶிவாநுக்₃ரஹமும் வ்யக்தமாகக் காண்கிறதே. ஆகையால் ஸ்ரீராமாயணத்தில் மஹாதே₃வ ஶப்₃த₃ம் ரூடி₄யினால் பரமஶிவனையே குறிக்கலாம். மேலும், பாத்₃மபுராணத்திலும் "ராமன் புஷ்பகத்திலிருந்து இறங்கி, மஹாதே₃வனை ப்ரதிஷ்டை₂ செய்தான். அவன் இவன் பொருட்டு ப்ரஸந்நனானான்" என்று சொல்லப்படுகிறது.

இத்தகைய புராணவசநாநுஸாரமாக இந்த ஶலோகத்தில் மஹாதே$_3$வ ஶப்$_3$த$_3$ம் லிங்க$_3$ப்ரதிஷ்டை$_2$யை போ$_3$தி$_4$க்கிறதென்று கொள்ளலாமே—என்னில்

கேண்மின்—புராணங்களைக்காட்டிலும் இதிஹாஸம் மேம்பட்டது. பெரியோர்களால இதிஹாஸம் ஆத$_3$ரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல் புராணங்கள் ஆத$_3$ரிக்கப்படுவதில்லை ஆகையால் புராணவசநத்தைக்கொண்டு இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான ஸ்ரீராமாயண வசநத்துக்கு கத$_2$ாவிருத்$_3$த$_4$மாக ஸம்ப்ரதா$_3$ய விருத்$_3$த$_4$மாக அர்த்த$_2$ம் சொல்லமுடியாது புராணத்தைக் காட்டிலும் இதிஹாஸம் சிறந்தது, எப்படியெனில்,—"இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்" என்கிறவிடத்தில்—குறைந்த உயிரெழுத்துக்களைக்கொண்ட பத$_3$த்துக்கும் அதிக உயிரெழுத்துள்ள பத$_3$த்துக்கும் த்$_3$வந்த்$_3$வஸமாஸம் சொன்னால குறைந்த உயிரெழுத்துள்ள பத$_3$மே முன்னால்வரும் என்பது வியாகரண ஸித்$_3$தா$_4$ந்தம், அதின்படி — "இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்" என்கிற இடத்தில் இதிஹாஸபுராணம் என்றாகாமல், புராணேதிஹாஸம் என்றாகவேண்டும், ஆனால் இங்கு "இதிஹாஸ புராணம்"எனறே பார்க்கப்படுகிறது அதற்குக் காரணம் அதே வ்யாகரண ஶாஸ்த்ரத்தில் "அதிக உயிரெழுத்துள்ள பத$_3$ம் சிறந்ததொன்றைக் காட்டுவதானால் அதுவே குறைந்த உயிரெழுத்துள்ள பத$_3$த்துக்கு முன்பு வந்துவிடும்" என்று விஶேஷவிதி$_4$யிருப்பதைக்கொண்டு புராணத்தைக்காட்டிலும் இதிஹாஸம் சிறந்ததென்று கொள்ளப்பட்டதால் "இதிஹாஸ புராணம்" என்கிற ஶ்ருதி வாக்யத்தில் இதிஹாஸபத$_3$ம் முன்பு பிரயோகிக்கப்படுகிறது

ஆக, புராணத்தைக்காட்டிலும் இதிஹாஸம் சிறந்ததாகையால் கூர்மபுராண வசநத்தைக்கொண்டும் பாத்$_3$மபுராண வசநத்தைக்கொண்டும் இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான ஸ்ரீராமாயண வசநத்திலுள்ள மஹாதே$_3$வ ஶப்$_3$த$_3$த்துக்குப் பரமஶிவன் என்று அர்த்த$_2$ம் சொல்லமுடியாது மேலும் "வேத$_3$மே வால்மீகி வாயிலாக ஸ்ரீ ராமாயணமாக அவதரித்தது" என்று ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு வேத$_3$மயத்வம் சொல்லுகையாலும் ஸ்ரீ ராமாயணம் நான்முகனின் அநுக்$_3$ரஹத்தை மூலமாகக்கொண்டு வால்மீகிமஹர்ஷியால் பண்ணப்பட்டபடியாலும் மிகச்சிறந்தது.

இதிஹாஸத்துடன் புராணவசநங்களுக்கு விரோத₄மேற்பட்டால் அவைகள் ப்ரமாணமாகமாட்டா அதிலும் தாமஸ புராணங்கள் எடுத்துக்கழிக்கக்கூடப் டாத்தம்போராதவைகள். விரிவாக மஹாதே₃வ வைப₄வம் கூறப்புகுந்த கூர்மபுராணம் தாமஸபுராணங்களில் ஒன்ருகும் ராஜஸதாமஸ புராணங்கள் உலகின் உத்பத்தி, ப்ரளயம், வம்ஶம் முதலானவற்றையும், ஒவ்வொரு ராஜஸதாமஸதே₃வதைக்கு உள்ளதும், இலலாதது மான பெருமைகளையும் சொல்லவந்தனவே தவிர, இதிஹாஸம் போல் நடந்த கதைகளை அப்படியே உண்மையாகச் சொல்வதில் அவைகளுக்கு ஊற்றம் கிடையாது ஆக, இவ்வளவால், "அத்ர பூர்வம் மஹாதே₃வ" என்கிறவிடத்தில் மஹாதே₃வ ஶப்₃த₃ம் பரமஶிவனைக் குறிக்காது, ஸமுத்₃ரராஜனையே குறிக்கும் எனத்தேறிற்று.

மஹாதே₃வ ஶப்₃த₃ம் பரமஶிவனையே சொல்லவேணும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தாலும் ஸமாத₄ாநமுள்ளது கேளீர். ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உடாரி முதலானவர்கள் வ்யாக்₂யானம் செய்துள்ளார்கள் அவர்கள் நினைவால் இந்த ஸர்க்க₃த்தில் பல ஶ்லோகங்கள் இடம் மாறிக் கிடக்கின்றனவென்று தெரிகிறது.

அதன்படி-இந்த "அத்ர பூர்வம்" ஶ்லோகம் இங்கிருக்கக் கூடாது. இந்த ஸர்க்க₃த்தின் 9-வது ஶ்லோகமான "அத்ர மண்டோ₃த₃ரீ" ஶ்லோகத்திற்குப் பிறகு இருக்கவேணும். அப்போது மஹாதே₃வ ப்ரஸாத₃மாவது - ராவணவத₄ாநந்தரம் வந்த ப்₃ரஹ்மாதி₃ தே₃வதைகளுடன் வந்த த₃ஶரத₂ சக்ரவர்த்தியை ராமனுக்குப் பரமஶிவன்தான் காட்டிக்கொடுத்தார். அதையிட்டு ராமன் "இங்குதான் முன்பு மஹாதே₃வன் என் பிதாவைக் காண அநுக்₃ரஹித்தார்" என்ருர் என்று கொள்ளலாம் இவ்வர்த்த₂த்துக்கு உபபாத₃கமாக—ப₄ரத்₃வாஜாஶ்ரமத்திலிருந்து ப₄ரதனுக்கு ராமன் ஹநுமான்மூலம் ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பும்போது "மஹாதே₃வ ப்ரஸாத₃த்தால் பிதாவுடன் எனக்கு சேர்க்கை ஏற்பட்டது" என்று சொல்லும் வாக்கியம் உள்ளது.

ஆக இந்த "அத்ர பூர்வம்" ஶ்லோகத்தை இருக்குமிடத்திலேயே வைத்து அர்த்த₂ங்கொண்டால் மஹாதே₃வஶப்₃த₃ம்

பரமஶிவனைக் குறிக்காது, ஸமுத்3ரராஜனையே குறிக்கும். இடம் மாறிக் கொண்டால் அப்போது பிதாவைக் காட்டிக் கொடுத்தமாத்ரமே பரமஶிவன் அநுக்3ரஹமாகத் தேறுகிறது

பெருமாள் ஸமுத்ரக்கரையில் ஸேதுப3ந்த4ந ஸமயததிலோ, பிறகு அயோத்4யைக்குத் திரும்பும் ஸமயத்தில் புஷ்பகத்தி லிருந்து இறங்கியோ பரமஶிவ ப்ரதிஷ்டை4யும் செய்யவில்லை பூஜையும் செய்யவில்லை ராமன் ராவணவத4த்தினால் தனக்கு ஏற்பட்ட ப்3ரஹ்மஹத்திதே3ாஷம் போவதற்காக ப்ரதிஷ்டை2 செய்து ஆராதி4த்து வரம்பெற்ற பரமஶிவன்தான் ராமேஶவர லிங்க3ம் அந்த இடம்தான் ராமேஶவரம் என்னும் கதை ஆத4ார மற்றது. உண்மையில், பரமஶிவனதான ராவணனுக்கு சந்த்3ர ஹாஸம் என்கிற கத்தியை அளித்ததன்மூலம் ப4க3வத3பசாரமும் ப4ாக3வதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும் கொண்டான் எப்படி யெனில் பெருமாள் தமக்கு ப்ராணஸமராகக்கொண்ட பெரிய உடையார் என்கிற ஜடாயுமஹாராஜரை ராவணன் சந்த்3ர ஹாஸம் என்கிற கத்தியால் வெட்டி வீழ்த்தியதால் பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் நீங்காத புண்ணை உண்டாக்கிவிட்டதற்குப் பரம ஶிவன் தானும் காரணமாகிவிட்டதை நினைத்துப் பெருமாளைத் தன் பாபம் தொலைய வழிகேட்க."ஸர்வபாபங்களையும்போக்கும் பெருமையுடையது ஸேது, அதற்கருகில் நித்யவாஸம் செய்துகொண்டு, என்னை த்4யானித்து வருவதே வழி" என்று பெருமாள் அருளிச்செய்தார். அதன்படி பரமஶிவன் ஸேதுக் கரையில் ராமத்4யாநத்துடன் நித்யவாஸம்செய்து, அதனால் தன் பாபமும் நீங்கப்பெற்று, அங்கு, தன்னை ஸேவிப்பவர்கள் டாபங்களையும் போக்கும் தன்மையனாய்ப் பார்க்கப்படுகிறான்.

ஆக, ராமாநுக்3ரஹம் பெற்ற ஈஶவரன் ராமேஶவரன் என்றும், அவனிருக்குமிடம் ராமேஶவரம் என்றும் ப்ரஸித்3தி4பெற்றதாயிற்று—என்றே கொள்ளவேணும்

காஶிக்ஷேத்ரத்திலும் எப்போதும் ராமதாரகமந்த்ராநுஸந் த4ானத்துடன் பரமஶிவன் வஸிக்கிறான், அங்கு மரணமடை வோர் எல்லார்க்கும் மரணகாலத்தில் வலதுகாதில் பரமஶிவன் தானே ராமதாரகமந்த்ரத்தை உபதே3ஶிக்கிறான், இக் காரணத்தாலேயே—ருத்3ரஸ்த4ானமாகையாலே "மஹாஶமஶாந" மெனப் பேர்பெற்றதாயினும், காஶிக்ஷேத்ரமும் அங்குள்ள

கங்கையும் வைஷ்ணவர்களுக்கும் உத்₃தே₃ஶயமாகிறதென்று பெரியோர் பணிப்பர் இன்றளவும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் காஶியும் ஓர் யாத்ராஸ்த₂லமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது அங்குள்ள கங்கையில் தானே விழுந்தவனுக்கும், தள்ளின வனுக்கும், தள்ளுண்டவனுக்கும் நற்கதியுண்டென்று ஶாஸ்த்ரம் கூறுகிறது.

ஆகையால்தான் காசி, ராமேஶவரம் இரண்டுமே ருத்₃ர ப₄க்தர்களுக்கு அவன் இரண்டிடத்திலுமே ராமாநுக்₃ரஹத்தால் வரமருளும் சக்தி பெற்றிருத்தலால், யாத்ரைக்கு முக்₂யமான இடமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்கு முக்₂யமாக ஶைவர்களும், ஶிவத்₃விஜர்களும் ஒன்றை கவனிக்கவேண்டும் அதாவது—ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமான் தன்னை ராமனாகவும் கண்ணனாகவும் தாழக்கொடுத்தபோது எத்தனைபேர்காலைக் கட்டியிருக்கிறான்? அதனால் அவர்களுக்குப் பரத்வம் ஏற்பட்டுவிட்டதாகவோ "முன்பே உள்ளதொன்று" என்றோ யாரும் சொல்வதில்லை. அவ்விதமாகவே ஜீவர்களில் ஒருவனான பரமஶிவனை — எம்பெருமான் ஸேவித்தான் அநுக்ரஹம் பெற்றான் என்றதால் ருத்₃ரனுக்கு என்ன ஏற்றம் வந்துவிடப்போகிறது? க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பரமஶிவனிடம் பிள்ளைவரம் பெறக் கைலாஸயாத்ரைபோன சரிதம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால் மறைக்கப்படவுமில்லை மறுக்கப்படவுமில்லையே, கண்ணனின் கைலாஸயாத்ரையால் பரமஶிவனுக்குப் பரத்வம் வந்துவிட்டதென்றோ, முன்புள்ள பரத்வம் நன்கு விளங்கிற்றென்றோ, பகுத்தறிவாளர் நடுவில் இவர்கள் பேசிப் பயனடைய முடியுமா?

ஆகவே ஶைவர்களும் ஶிவத்₃விஜர்களும் "அத்ர பூர்வம் மஹாதே₃வ: ப்ரஸாத₃ம் அகரோத் ப்ரபு₄" என்கிற இத்தை— ஸ்ரீராமாயணத்தில் இப்போது காணப்படுமிடத்தில் வைத்து "மஹாதே₃வ" ஶப்₃த₃த்துக்குப் பரமஶிவன் என்று அர்த்த₂ம் கல்பித்துக் கட்டியிருக்கும் "ராமேஶவரக்கதை" கட்டுக் கதையேயாம்

ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு வ்யாக்₂யாநமிட்டிருக்கிற அத்₃வைதியான மஹேஶவர தீர்த்த₂ர் என்பவரும். "அத்ர பூர்வம் மஹா

தே₃வ" என்கிறவிடத்தில் "மஹாதே₃வ" ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸமுத்₃ரராஜன் என்றே அர்த்த₂ம் காட்டியிருக்கிறார்.

ஆக, பரமஶிவன்—ப்₃ரஹ்மகபாலம் நீங்குவதற்கு பதரிகாஶ்ரமத்தில் எம்பெருமான் அநுக்₃ரஹம் பெற்றதுபோல், ராவணனுக்குத் தானளித்த சந்த்₃ரஹாஸம் என்கிற கத்தியால் வந்த பகவத்பாகவதாஸஹ்யாபசாரங்களைப் போக்கிக்கொள்ள, ஸ்ரீராமனின் அநுக்₃ரஹம்பெற்றுத் தான் நிரந்தரமாக வாழுமிடமே ராமேஶ்வரம எனக்கொள்வதே, வைதி₃கர்களுக்குச் சாலச்சிறந்தது

"மஹாதே₃வன்" என்று சிவனுக்குப் பெயர் உள்ளதனால், அவன் தே₃வர்கள் எல்லாரையும்விடச் சிறந்தவன் என்று விளங்குகிறதே! என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். ஶ்ருதி முதலான ப்ரப₃ல ப்ரமாண விரோத₄மிருக்கும்போது ஸமாக்₄யை எனப்படும் வெறும் பெயரைக்கொண்டு எவர்க்கும் பரத்வம் ஸாதி₄க்கமுடியாது இப்படிக் கொள்வதானால் "மஹேந்த்₃ரன்" என்னும் பெயரைக்கொண்டு இந்திரனுக்கும் பரதவம் சொல்லவேண்டிவரும் "மஹாவ்ருக்ஷம்" என்னும் பெயரைக் கொண்டு கள்ளிச்செடியே தலைசிறந்த மரம் என்று சொல்ல வேண்டிவரும்.

"மஹாவ்ருக்ஷ ஸமாக்₂யேவ ப₃லவந்மாநபா₃தி₄தா।
மஹேஶ்வர மஹேந்த்₃ராதி₃ ஸமாக்₂யாப்யதர நிஷ்ப₂லா ॥"

[கள்ளிச்செடியை மஹாவ்ருக்ஷம் என்பது வலிமைமிக்க ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் பா₃தி₄க்கப்படுவதுபோல், வலிமைமிக்க ஶ்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களால், 'மஹேஶ்வரன்' 'மஹேந்த்₃ரன்' 'மஹாதே₃வன்' முதலான பெயர்களும் பா₃தி₄க்கப்படுகின்றன] என்னும் பூர்வர்கள் வசனம் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது.

இவ்விதம் நடுநிலைநின்று எதையும் ஆராய்ந்தால், ஶைவர்களோ மற்ற மதத்தவர்களோ ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் எவ்விதத்திலும் குற்றங்குறைகள் கூற முடியாது—என்று சபதமிட்டு இக்கட்டுரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

"மாயோன்"

[ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர், 3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17]

"**மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்3யாத மாயிநம் து மஹேஶ்வரம்**" ['மாயை' என்னப்படுவது ப்ரக்ருதி என்றும், அந்தப் பிரகிருதியாகிற மாயையை உடையவனாகையாலே 'மாயீ' என்னப்படுகிறான் ஸர்வேஶ்வரன் என்றும் அறியவேண்டும்] என்றும், "**அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத்**" [மாயன் இந்தப் பிரகிருதியிலிருந்து இவ்வுலகைப் படைக்கிறான்.] என்றும் ஶ்வேதாஶ்வதர உபனிஷத்து, ஜக3த்காரணனான பரம்பொருளுக்கு "மாயீ" என்று பெயரிட்டு, அதற்கு ஒரு காரணத்தையும் உணர்த்திற்று. இங்கு மாயா ஶப்3த3த்திற்குப்'பொய்'என்று பொருளென்றும், மஹேஶ்வர ஶப்3த3மிருக்கையாலே, "மாயீ" என்னப்படுபவன் சிவனே என்றும் சிலர் மயங்குகிறார்கள். இவ்விரு மயக்கங்களையும் பண்டைத் தமிழர் சங்க இலக்கியங்களிலே போக்கியிருக்கும்படியை விளக்குகிறோம் இங்கு

"**மாயீ**" என்னும் இப்பெயரையே தமிழ்முறைக்குச் சேர "**மாயோன்**" என்று திருமாலைக்குறித்து வழங்கி, இப்பெயர்க்குரிய எல்லாப் பொருள்களும் அவனுக்கே பொருந்தும் என்று விரிவாக விளக்கினர் சங்ககாலப் புலவர் தம் பாடல்களில். "மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்" என்று நானிலத்திற்கு உரிய நாலு தெய்வங்களைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர், தலைமைத் தெய்வமானது பற்றி முல்லைக்குரிய திருமாலை முதலில் எடுக்கும்போது அவனை "மாயோன்" என்றே குறித்தார். அவரே பூவை நிலையைக்கூறும்போது, "**மன்பெருஞ்சிறப்பில்**" [அழியாத பெரிய சிறப்பை உடைய ஸ்தா2னமாகிய மோக்ஷ லோகத்தையுடையவன்.] "**தாவா விழுப்புகழ்**" [அழியாத சீர்மைமிக்க கு3ணங்களையுடையவன்.] என்று மாயோனுக்கு இரு அடைமொழிகளையிடுவதன்மூலம், ஸம்ஸாரி

சேதனனை நிதயஸூரிகளில ஒருவனைபபோல ஆககுவது முதலான ஆஶசாயமான செயலகளைபபுரியும பகவானுடைய கலயாணகுணஙகளும, பரமபதமும "மாயை" எனனும சொலலுககுப பொருள எனறு காட்டினா.

மூனறும பரிபாடலைத தொடஙகுமபோதே, "**மா அயோயே! மாஅயோயே!**" எனறு திருமாலை விளிதத கடவுள இளவெயினனா, "மறு பிறபபு அறுககும மாசில சேவடி மணிதிகழ உருபின மாஅயோயே!" எனறு மூனறுவதுமுறை 'மாஅயோயே!' எனறு விளிககுமபோது, "மறு பிறபபு அறுககும மாசில சேவடி மணிதிகழ உருபின" எனறு அடைமொழியிடுவதனமூலம, மறுபிறபபு அறுககும ஆசசரியமான செயலைசசெயயும திருவடியையுடைய திருமேனியை 'மாயை' எனனும சொல குறிககும எனககாட்டினா. இபபாடலிலேயே மேலே—(1) எலலாப பொருளகளையும படைககை, (2) திரிவிககிரமனாய எலலா உலகையும அளககை, (3) வராஹமாய அவதரிதது உலகை இடநதெடுககை, (4) அனனமாய அவதரிதது ஊழிகாலமேகஙகளால பொழியபபெறற நீரைச சிறகாலே வறறசசெயகை, (5) கணணனாய அவதரிததுக கேசியைக கொனறது, (6) மறறும பல அவதாரஙகளைசசெயது பல அருளசெயலகளைப புரிநதது, (7) அனைததுககும ஆதமா வாயிருபபது முதலான ஆசசரியமான செயலகளை மாயா ஶபதததிறகுப பொருளாககாட்டி, இறுதியில, "மறவியில சிறபபின மாயமாா அனையை" எனறு மறதியிலலாமையாகிற சிறபபையுடைய ஞானததை உடையவனாயிருககையை 'மாயோன' ஶபதததிறகுப பொருளாக நிலைநாட்டினா. இதனால, "**மாயா வயுநம ஜ்ஞாநம**" எனனும வேதநிகணடுவைப பினபறறி, ஆசசரியமான செயலகளைப புரியும ஞானததையும மாயாஶபதததிறகுப பொருளாகப பழநதமிழா கொணடுளளனா எனறு தேறுகிறது. "**மாயப்பொய்** கூட்டி மயககும விலைககணிகை" [பரிபாடல 20-49]

என்று வஞ்சனை எனும் பொருளில் மாயத்தைப் பொய்யைக்காட்டிலும் தனியாக எடுத்திருப்பதும், "மாயக்களவு" [பரிபாடல் 20-77] என்று ஆச்சரியமான வஞ்சனைச் செயல்களைப்புரியும் களவொழுக்கத்திற்கு 'மாயம்' என்று அடைமொழி கொடுத்திருப்பதும், ஆச்சரியமான செயலைப் புரிகின்ற உண்மைப்பொருள்களையே சங்ககாலச் சான்றோர்கள் மாயாஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகக் கொண்டார்களேயொழிய, எக்காலத்திலும் இல்லாத பொய்ப்பொருளை 'மாயை' எனக்கருதவில்லை என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

இதிலிருந்து, ஆச்சரியமான செயலைச்செய்யும் எப்பொருளையும் பழந்தமிழர் "மாயை" என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாகக் கொண்டனர் என்றும், பிற்காலத்தில் வந்த அத்₃வைதிகளைப்போலே "பொய்" என்னும் பொருளைப் பழந்தமிழர் மாயாஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளவில்லை என்றும் விளங்குகிறது. பல மாயைகளை உடையவன் என்னும் பொருளையுடைய "மாயோன்" என்னும் சொல்லையும் திருமால் ஒருவனைக் குறித்தே பழந்தமிழர் வழங்கினர். வேறு எந்த தெய்வத்தைக் குறித்தும் அவர்கள் இப்பெயரை வழங்கியதில்லை. அதனாலேயே இன்றளவும் "மாயோன்" "மாயன்" "மாயவன்" என்னும் சொற்கள் நாயன்மார்களின் பாடல்கள் உட்பட எல்லாத் தமிழிலக்கியங்களிலும் திருமாலைக் குறித்தே வழங்கப்படுகின்றன. சிவன் முதலானோரைக் குறித்து வழங்கப்படுவதில்லை.

"**யாவந்த: பாம்ஸவோ பூ₄மே: ஸங்க₂யாதா தே₃வமாயயா**" [யஜுர்வேதம்-காட₂கம் 3-6-35, 36] [தே₃வனின் **மாயையாலே—(அறிவாலே)** — எண்ணப்பட்ட பூ₄மியிலுள்ள மண்துகள்கள் எத்தனையிருக்கின்றனவோ] என்று தே₃வனுடைய ஆஶ்சர்யகரமான அறிவைக்குறித்து வேத₃த்திலும், "**தே₃வமாயேவ நிர்மிதா**" [ரா-ப₃ா 1-16] [தே₃வமாயையே வடிவெடுத்தது போன்றவள் ஸீதை] என்று ஆஶ்சர்யகரமான ரூபகு₃ணங்களையுடைய ஸீதையைக்

குறித்து ஸ்ரீராமா

தத ஶம்பரஸ்ய ஆஶுகாமிநா ! பாலஸ்ய ரக்ஷதா தேஹம ஐகைகஶ்யேந ஸூதிதம ||" [வி-பு 1-19-20] [பாலனுன ப்ரஹ்லாதனின உடமபை ரக்ஷிப்பதறகாக, விரைவில செல்லவல்ல அநதச சகரததாலே ஶம்பராஸுரன ப்ரஹ்லாதனமேல ஏவிய ஆயிரககணககான மாயைகள ஒவவொன்ருக அழிககப்பட்டது] என்று ஸுதர்ஶனத தாலேயே அழிககததகக ஆஶ்சர்யமான ஹிம்ஸைகளைச செய்யவல்ல ஶம்பராஸுரனுடைய ஏவலகளைககுறிதது ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணததிலும், இவவணணமே பல ஆஶ்சர்ய மான செயலகளைப புரியும மறறும பல உணமைப பொருளகளைககுறிதது மறறும பல வடமொழி நூலகளி லும 'மாயா' ஶப்ததைப பிரயோகிததிருப்பதை அறிநதே, பணடைததமிழா தாமும அததகைய அறிவு முதலான ஆஶசர்யமான செயலகளைச செய்யும உண மைப பொருளகளையே 'மாயை' எனனும சொலலுககுப பொருளாககக கருதி, இததகைய மாயை என்று சொலலத தகக ஸவரூபரூபகுணவிபூதிசசெயலகள அனைததையும ஒரு சேர உடையவனுகையாலே, திருமால ஒருவனையே 'மாயோன' என்று வழஙகினா என்றும, இவவுணமையை மறுககமுடியாமல இன்றளவுமுளள எலலாத தமிழரும இதை ஏறறுககொணடுளளனா என்றும விளஙகுகிறது. ஆக இவவளவால, 'மாயா' ஶப்ததிறகுப 'பொய' எனனும பொருளையே கொளவதும, மஹேஶவர ஸமாக்ஷ யையைககொணடு 'மாயீ' எனனும பதமும ஶிவனைக குறிபப தாக மயஙகுவதும, நடுநிலையாளாகளால ஏறகததகாதவை என்று நிரணயிககப்பட்டதாயிறறு.

இதன விரிவு, நமது சாதிமத ஆராயசசியில மூனரும பரிபாடல உரையிலும, கீதை (4-6), (7-14) வியாககி யானஙகளிலும காணததககது.